DEN *danske* STJERNE

December 1973 · 122. Årgang · Nummer 12

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

December 1973
122. Årgang, Nummer 12

REDAKTIONSKOMITEEN
Doyle L. Green, editor-in-chief
Larry A. Hiller, managing editor
Jørgen Ljungstrøm, coordinator,
Translation Services Department,
Grundtvigsvej 27 C, 1 tv
DK-1864 København

LAYOUT
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

PRINTING
Paul Giese KG, Offenbach/M
Vesttyskland

ABONNEMENT
6 numre .... d. kr. 15.00
12 numre .... d. kr. 30.00
I løssalg pr. nr. . . . . d. kr. 3.00
Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

Indholdsfortegnelse

Børnenes sider

BUDSKAB
FRA DET FØRSTE
PRÆSIDENTSKAB

FIND SVARENE I SKRIFTERNE

AF PRÆSIDENT HAROLD B. LEE

Apostlen Paulus gav sin højtelskede ven, Timoteus, følgende råd: „Giv nøje agt på dig selv og din lærergerning; hold trolig ud dermed. Gør du det, vil du frelse både dig selv og dine tilhørere.“ (1. Tim. 4:16). Han sagde yderligere: „Men hvis nogen ikke sørger for sine slægtninge, især da for sine husfæller, har han fornægtet troen, ja, er værre end en vantro.“ (1. Tim. 5:8).

Jeg blev noget bedrøvet, da jeg forleden hørte en søster, som ovenikøbet stammer fra en familie, der alle er medlemmer af kirken, spørge: „Jamen, hvad med de mennesker, der var før Adam?“ Og jeg, som havde troet, at hendes tro var bygget på et sikkert fundament.

Jeg svarede: „Ja, hvad med dem?“

Hun svarede: „Tja, findes der ikke beviser for, at der var mennesker på jorden før Adam?“

Hertil svarede jeg: „Har du glemt, at der står i skriften: ‚Og jeg, Gud Herren, dannede mennesket af jordens støv og åndede livsånde i hans næsebor, og mennesket blev en levende sjæl, det første kød på jorden og ligeledes det første menneske ...‘ (Moses 3:7). Så spurgte jeg: „Tror du på det?“

Hun var begyndt at spekulere nærmere over skabelsen, fordi hun havde læst videnskabsmændenes teorier, og det spørgsmål, hun i virkeligheden ønskede at stille, var dette: „Hvordan får man videnskab og religion til at stemme overens med hinanden?“ Svaret må være følgende: Hvis videnskaben ikke er sand, vil du ikke kunne forene den med religionen; hvordan vil du kunne

forene den med religionen; hvordan vil du kunne forene sandhed med usandhed? De unge mennesker, der drager ud i missionsmarken, spørger ofte: „Hvordan får vi skrifterne og videnskabsmændenes lærdomme til at stemme overens med tempelordinanserne." Af og til henviser jeg til den åberbaring, som blev givet Joseph Smith i Kirtland i 1833 angående de ting, der skal ske i begyndelsen af tusindårsriget, når Herren kommer; Herren sagde: „Ja, sandelig siger jeg dig: På den dag, da Herren kommer, skal han åbenbare alle ting,

„det forbigangne og det skjulte, som intet menneske kendte til, de ting på jorden, hvoraf den blev skabt, hensigten og bestemmelsen med den,

„kostbare ting ovenover og nedenunder, i jorden, på jorden og i himlen." (L. & P. 101:32-34).

Så siger jeg: „Hvis I og jeg vil være til stede, når Herren åbenbarer alt dette, så vil jeg kunne besvare jeres spørgsmål — jeg vil kunne fortælle jer, hvordan jorden blev skabt, hvordan mennesket kom til jorden. Men indtil den tid har vi den støtte og sikkerhed, som skrifterne giver os, og vi må simpelthen akceptere resten gennem tro."

Præsident Joseph F. Smith sagde: „Vore unge mennesker studerer ivrigt. De søger efter sandhed og kundskab med bemærkelsesværdig iver, og under deres arbejde må de nødvendigvis tilpasse menneskenes teorier til verdsligt brug. Det gør heller ikke noget, så længe de husker kun lige netop at benytte dem, altså mennesketeorierne, af rent tekniske grunde. Det er først når disse teorier udråbes som grundlæggende sandheder, at der er fare på færde. Så risikerer forskeren at blive ført håbløst på vildspor." *(Gospel Doctrine* [Deseret Book Co., 1939], side 38.

I en undervisningstime for mange år siden, som jeg var så heldig at overvære, blev Dr. Henry Eyring, en af vore største videnskabsmænd stillet følgende spørgsmål: „Dr. Eyring, hvorfor har Herren ikke forklaret, hvordan disse ting er opstået?" Han svarede noget i den retning: „Jeg tror, det er fordi, det ville være som at forklare et otteårs barn atomteori. Den otteårige ville ikke være i stand til at forstå det. Indtil vi er i stand til at forstå mere, må vi udelukkende sætte vor lid, hvad Herren har sagt."

Dr. Eyring har skrevet følgende: „Jeg er ofte blevet stillet dette spørgsmål: ‚Dr. Eyring, hvordan kan det være at De, som videnskabsmand, akcepterer åbenbaret religion?' Svaret er ganske enkelt. Evangeliet giver os kun sandheden. Man kan benytte de samme påstande indenfor religion som indenfor videnskab. Prøv selv. Virker det? Tanken om, at Gud regerer universet og er interesseret i det, er umuligt for mig at tænke, uden at jeg må gå videre og sige, at han også må interessere sig for mennesket, som dog er det interessanteste fænomen i denne verden. Og når han interesserer sig for mennesket, så er det ganske naturligt, at han skulle have givet os en plan, hvorefter vi kan udvikle os til vor fordel. Denne plan er Jesu Kristi evangelium.

„... Ja, evangeliet er i sandhed den plan, som universets Skaber har givet for at vejlede sine børn og bringe dem tilbage til sig. Gennem tiderne har han blandt sine værdige sønner udvalgt sig profeter til at tale for sig. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ledes i dag af gode og vise mænd, som råder og vejleder dem, der er kloge nok til at lytte." (*The Faith of a Scientist* [Bookcraft, 1967] siderne 103—104).

For nogle år siden fortalte præsidenten for Sverige Missionen om en oplevelse, han havde, da han engang befandt sig ombord på en båd, der sejlede mellem en række små øer på vejen mod Finland. Som han stod der på dækket og så kølvandsstriben, kunne han ikke lade være med at lægge mærke til den meget

skiftende kurs, som lodsen holdt mellem de små øer. Hvorfor styrer han ikke over mod de smukke øer derovre i stedet for at sejle her, hvor der praktisk taget ikke er noget, der er værd at se?

„Som jeg stod der og så til", fortsatte han, „lagde jeg pludselig mærke til noget, der lignede kosteskafter, der stod og skvulpede frem og tilbage på vandet længere fremme. Det var først da, at det gik op for mig, at der var nogen, der havde kortlagt dette område og afmærket det, så vi kunne komme frem i sikkerhed."

Så gik han videre og fortalte os, hvad vi kunne lære af denne historie: „På ganske samme måde, har Guds ingeniører udlagt den sikreste vej for os, og denne sikre vej er beskrevet i Jesu Kristi evangelium, lige så sikkert, som vor båd trygt blev ført gennem dette farefulde hav."

Hvis vi vil undervise vort folk i disse principper og selv følge dette råd, så vi ikke bliver ledt på vildspor, hvis vi ikke søger viden på en forkert måde eller fylder vore sind med tvivl og underlige spørgsmål — hvis vi stiller os tilfreds med, hvad Herren har åbenbaret og også lærer vore familier at have tro nok til at tro, hvad Herren har åbenbaret — så vil vi, tror jeg, holde os meget nærmere ham i disse usikre tider.

For nogen tid siden var der en sekretær for et kendt filosofisk selskab, der, idet han gjorde betragtninger over mangelen på inspiration i vore dage, beskrev vor tid som: „de uinspirerede regeringers tidsalder." Man kunne finde mange beviser på, at han har ret. Hvad angår kunsten, forklarede han, bevidner de sælsomme tendenser indenfor den moderne malerkunst, den moderne skulpturs groteske former, den moderne musiks skrigende disharmonier og den moderne poesis overspændthed, stort set, at dette virkelig er den manglende inspirations tidsalder. Man kunne måske tilføje, at moderne religions tendens til: „at blive kastet hid og did for vinden", eller til at lade sig nøje med tomme ritualer i stedet for sand åndelighed, er endnu et symptom på det samme.

Så vidt jeg husker, gik han videre og forklarede, at det, der var i vejen, utvivlsomt var, at den kilde til inspiration, som vi vitterlig har, nemlig Bibelen, ikke regnes for troværdig af særlig mange, med det resultat, at Bibelens Kristus for mange mennesker er blevet en vag, udefinerlig skikkelse, som måske — måske ikke har udtalt de ord, som tilskrives ham.

Det er først, når vi ryster menneskenes traditioner af os og genvinder vor tro på Bibelen, hvis sandhed i høj grad er blevet slået fast gennem moderne opdagelser, såvel som gennem profetier, der er gået i opfyldelse, at vi igen modtager den inspiration, som både lægmand og regenter har behov for.

Herren har sagt til os: „Men I skal spørge Gud i alle ting, han som giver gerne; og det, som Ånden vidner for jer, netop det vil jeg, at I skal gøre i hjertets hellighed, og vandre retskaffent for mig og tænke over jeres frelses mål og gøre alle ting med bøn og taksigelse, så I ikke må blive vildledte af onde ånder eller djævelens lærdomme eller menneskebud; thi nogle er af mennesker, men andre er af djævelen." (L. & P. 46:7).

Jeg mener, at vi først må lære folket at finde deres svar i skrifterne. Hvis vi blot hver især var tilstrækkeligt vise til at sige, at vi ikke kan svare, med mindre der findes at svar i skrifterne! Og hvis vi hører nogen undervise i noget, der er i modstrid med skrifterne, så behøver vi ikke være i tvivl, om disse ting er sande eller ej — så enkelt er det. Men det uheldige er, at mange af os i virkeligheden ikke læser skrifterne. Vi ved ikke, hvad de indeholder, og derfor gør vi os alle mulige tanker om ting, som vi for længe siden burde have fundet frem til gennem skrifterne. Jeg tror, at nutidens største fare ligger heri. (Forts. på side 494)

DAVID H. YARN, jr. Lærer i filosofi ved Brigham Young University

BJERG-PRÆDIKENEN

Skønt størstedelen af den kristne befolkning altid har haft stor agtelse for bjergprædikenen og visse andre afsnit af skrifterne, så er man alligevel begyndt at høre den kritiseret. Nogle tvivler endda på, at den i virkeligheden er blevet holdt. De påstår, at den skifter emne så hyppigt, at den formodentlig blot er en samling etiske betragtninger, hvori der ikke er tilstrækkelig sammenhæng til, at de kan udgøre en virkelig prædiken.

Men Mormons Bog er vidne om den tale, som er nedskrevet i kapitlerne 5, 6 og 7 i Mattæus Evangeliet. For i store træk holdt den genopstandne Herre nemlig den samme prædiken på det amerikanske kontinent som den, der i Det nye Testamente kendes under navnet bjergprædikenen.

Yderligere giver det gengivne evangelium os indsigt i, hvorfor prædikenen i virkeligheden består af en række meget systematiske udtalelser, i stedet for en blot og bar samling etiske brudstykker.

Når det skal gøres kort, kan bjergprædikenen inddeles som følger:

Mattæus 5:1-12. Herren taler til sine disciple, giver saligprisningerne, fortæller kort, hvad han forventer af sine disciple og forsikrer dem om de velsignelser, de vil modtage, hvis de lever derefter.

Mattæus 5:13-16. Herren omtaler sine disciple som jordens salt og verdens lys, hvilket medfører et stort ansvar for dem.

Mattæus 5:17-20. Herren siger, at han ikke er kommet for at nedbryde loven, men for at fuldkomme den. Dette er det centrale i hele prædikenen.

Mattæus 5:21 til 6:34. Herren illustrerer, at hans evangelium kræver mere af menneskene end moseloven gjorde.

Mattæus 7:1-23. Herren omtaler en række principper, 6 for at være nøjagtig, angående vejledning og advarsler.

Mattæus 7:24-29. Herren bruger en stærk lignelse for at få sine tilhørere til at akceptere sit budskab og gøre, hvad han beder dem om at gøre.

Lad os begynde med Mattæus 5:17, hvor Herren kommer med en meget vigtig udtalelse angående moseloven: „Tro ikke, jeg er kommen for at nedbryde loven eller profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde med for at fuldkomme." Dette er det centrale i hele prædikenen. I Mormons Bog lærer Abinadi, at moseloven er blevet indstiftet, for at de stivsindede israelitter dagligt skulle ihukomme Gud. Det var moselovens formål at føre deres sjæle mod Kristus. (Jak. 4:4-5). Han lærte også, at hvis det ikke var for Messias' forsoning, „måtte de dog, moseloven uagtet, uundgåeligt omkomme." (Mosiah 13:28).

Årtier senere, da den genopstandne Kristus gentog sin store prædiken for nephitterne, opdagede han, at nogle af hans tilhørere undrede sig over, hvad han havde sagt om moseloven. Og han sagde til dem:

„Se jeg siger, at loven som blev givet ved Moses, er fuldkommet.

„Se, jeg er den, som gav loven, og jeg er den, som gjorde pagt med mit folk, Israel; derfor er loven fuldkommet i dag, thi jeg er kommet for at fuldkomme loven; derfor er den afsluttet." (3. Neph. 15:4-5).

Herren tilkendegav højt og tydeligt, at det var ham, der havde givet moseloven, og at loven fuldbyrdedes i ham, Herren, og dermed var afsluttet. Når vi engang har forstået dette, så kan vi begynde at indse, at bjergprædikenen er en enhed.

Herrens erklæring om, at han kom for at fuldkomme loven, for selv at bringe det endelige og umådelige offer for at sone for hele verdens synder, danner grundlag for resten af prædikenen; derefter beskriver han med utallige eksempler, at hans evangelium kræver mere af mennesket, end moseloven gjorde.

Enheden i bjergprædikenen styrkes yderligere, når man husker på, at Herren jo talte til sine disciple og ikke bare en tilfældig gruppe vantro dagdrivere. Mattæus fastlår straks, at Herren ser mængden gå op i bjergene, og at han belærte sine disciple, da de var kommet derop. Joseph Smiths inspirerede version af Bibe-

len klargør dette yderligere. Herren siger: „Velsignede er de, som tror på mig; men endnu mere velsignede er de, som tror på jert ord, når I vidner, at I har set mig, at jeg er.
„Ja, velsignede er de, som tror jer på jert ord, og som bøjer sig i yderste ydmyghed, og som bliver døbt i mit navn; for de skal besøges af ilden og den Helligånd, og skal få tilgivelse for deres synder." (Matt. 5:3-4. Inspireret version).
Her opfordrer Herren menneskene til at tro på ham og ikke blot på en række etiske udtalelser.
I Mattæus' gengivelse af prædikenen siger Herren: „I er jordens salt" (Matt. 5:13) og „I er verdens lys" (Matt. 5:14). Så store ord kan kun være henvendt til disciplene. Og igen i Mattæus 5:11 erklærer Herren: „Salige er I, når man håner og forfølger jer og lyver jer alt ondt på for min skyld."
Kunne Herren her tale til andre end sine disciple, som blev forfulgt af verden, fordi de gjorde sig identiske med ham?
Når det først er gået op for os, at Jesus talte til dem, der troede på ham, og at han underviste dem i, hvordan de skulle leve i overensstemmelse med evangeliets lov, som kom i stedet for moseloven, så kan vi bedre se enheden i bjergprædikenen. Den kan på ingen måde afvises som en samling irrelevante, moralske betragtninger, (for dåb i Herrens navn og løftet om den Helligånd er da i hvert fald andet og mere end blot og bar etik). Bjergprædikenen er en fastslået kendsgerning om, hvilke fundamentale og praktiske ting der kræves, idet man må være villig til at akceptere, at Jesus er Kristus, og at man ikke alene må godtage de etiske forordninger i Herrens lære, men også være villig til at modtage ham som menneskehedens forløser.
Idet Herren således havde lagt grunden til sin prædiken, fortsatte han med at give en række illustrationer, som understreger, at han forventede, at hans disciple ikke kun skulle rette sig herefter med hensyn til de udvendige ting. De måtte også gennemgå en rent indre forandring.
Eksemplarisk opførsel alene er ikke målet. Hvor vigtigt det end er, at opføre sig i overensstemmelse med gode principper, så er det dog ikke det endegyldige mål for Jesu Kristi evangelium. God opførsel i overensstemmelse med de rigtige principper er simpelthen en naturlig følge af den åndelige fornyelse, der fører mennesket „fra døden til livet" (1. Joh. 3:14).
Her er nogle eksempler på, hvordan Herren illustrerer dette i sin bjergprædiken:
„I har hørt, at der er sagt til de gamle: 'Du må ikke slå ihjel ... men jeg siger jer, at enhver, som bliver vred på sin broder, er skyldig for domstolen ... " (Matt. 5:21. Se også 3. Neph. 12:21).
„I har hørt, at der er sagt: 'Du må ikke bedrive hor.' Men jeg siger jer, at enhver, som ser på en andens hustru, så han begærer hende, har allerede bedrevet hor med hende i sit hjerte." (Matt. 5:27-28. Se også 3. Neph. 12:27-28).
„I har endvidere hørt, at der er sagt til de gamle: 'Du må ikke sværge falsk, men du skal holde, hvad du har svoret Herren.' Men jeg siger jer, at I må aldeles ikke sværge ... Men jeres tale tale skal være ja, ja! nej, nej; ... " (Matt. 5:33-37. Se også 3. Neph. 12:33-37).
„I har hørt, at der er sagt: 'Øje for øje og tand for tand.' Men jeg siger jer, at I må ikke sætte jer op mod den, der tilføjer jer ondt, men hvis nogen giver dig et slag på den højre kind, så vend også den anden kind til." (Matt. 5:38-39. Se også 3. Neph. 12:38-39).
„I har hørt, at der er sagt: 'Du skal elske din næste og hade din fjende.' Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender (velsign dem, som forbander jer, gør godt mod dem, der hader jer) og bed for dem, som forfølger jer." (Matt. 5:43-44 Se også 3. Neph. 12:43-44).
Som disse skriftsteder viser, så forlanger evangeliet ikke blot gode gerninger, men rene motiver; ikke blot rene hænder, men også et rent hjerte.
Herren fortsætter i lidt andre vendinger, men han viser stadig, hvad evangeliet kræver af én, idet han fremsætter følgende ideer:
„Lad ikke menneskene se din godgørenhed, men gør godt i al hemmelighed." (Matt. 6:1-4; 3. Neph. 13:1-4).
„Udstil dig ikke offentligt når du beder, sådan som hyklerne gør, men bed i al hemmelighed." (Matt. 6:5-15; 3. Neph. 13:5-15).
Lad ikke andre mennesker se, at du faster, men fast for din Fader i al hemmelighed. (Se Matt. 6:16-18; 3. Neph. 13:16-18).
Herefter fremsætter Herren noget, der ved første øjekast kan synes at handle om noget helt andet; men når man tænker nærmere derover, vil man se, at denne udtalelse har meget vide aspekter.
„Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler,
„men saml jer skatte i Himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler.
„Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være." (Matt. 6:19-23; 3. Neph. 13:19-23).
Her sætte Herren det verdslige op mod det evige, eller rettere det, som kun har verdslig eller jordisk værdi. Dette er noget, der går igen flere gange. Det er et af de vigtigste temaer indenfor Kristi lære.
En af de passager i bjergprædikenen, der har været behandlet særlig meget af vor tids kritikere, findes i Mattæus 6:24-34. Det er især vers 25, der kritiseres. Det lyder som følger:
„I må ikke være bekymrede for jeres liv, hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke, heller ikke for jeres legeme, hvad I skal klæde jer med ... "
Modrene kritikere finder dette råd meget upraktisk. Hvis menneskene efterlevede det, siger de, ville der opstå kaos i verden. Men i den inspirerede version og endnu tydeligere i Mormons Bogs gengivelse af prædikenen, står åbenbaringen som følger:

„Og nu skete det, da Jesus havde talt disse ord, at han så på de tolv, som han havde udvalgt, at han sagde til dem: 'Ihukom de ord, jeg har talt. Thi se, I er dem, som jeg har udvalgt til at virke blandt dette folk. Derfor siger jeg jer: Nær ikke nogen bekymring for jeres liv, hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke, eller for legemet, hvad I skal klæde jer med . . . ' " (3. Neph. 13:25).

Skønt prædikenen som helhed er rettet til dem, der var (eller gerne ville være) Jesu disciple, så var dette særlige råd dog rettet til de tolv særlige vidner om Kristus. Det var ikke meningen, at de andre „ikke skulle bekymre sig".

Det syvende kapitel af Mattæus, som udgør det tredie og sidste hovedafsnit af prædikenen, indeholder fem forskellige principper til vejledning og advarsel.

1. „Døm ikke, for at I ikke skal dømmes; thi den dom, I dømmer med, med den skal I selv dømmes, og det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt." (Matt. 7:1-2. Se også 3. Neph. 14:1-2).
2. „Giv ikke hunde det hellige, og kast ikke perler for svin, for at de ikke skal træde dem ned med fødderne og så vende sig om og sønderrive jer." (Matt. 7:6. Se også 3. Neph. 14:6).
3. „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.
   „Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres Fader, som er i Himlene, give gode gaver til dem, som beder ham!
   „Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem . . . " (Matt. 7:7, 11-12 Se også 3. Neph. 14:7, 11-12).
4. Gå ind ad den snævre port; . . . " (Matt. 7:13. Se også 3. Neph. 14:13).
   Skønt denne advarende passage i Mattæus det syvende kapitel er meget kort, så er den dog af uendelig stor betydning. Noget af det er citeret ovenfor; det vigtigste ord er: *snævre*. Den port, Herren fortæller om, som fører til livet, er vanskelig at komme igennem. Det er tydeligt at se, at Herren må have ønsket at gøre det klart, at hans evangelium ikke har noget med tilfældighederne at gøre, men at det forlanger ganske bestemte ting af den, der tror.
5. „Vogt jer for de falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men i deres indre er som glubske ulve." (Matt. 7:15. Se også 3. Neph. 14:15). Efter at Herren har givet sine disciple dette råd, fortæller han, hvordan vi kan skelne de falske fra de sande profeter: „. . . af deres frugter skal I kende dem." (Matt. 7:20. Se også 3. Neph. 14:20).
6. Idet hoveddelen af bjergprædikenen nu var afsluttet, sluttede Herren af med en advarsel til sine disciple, der indeholdt to vigtige erklæringer. Den første står i forbindelse med prædikenens tema og er baseret på vidnesbyrdet om, at Jesus er Kristus, verdens Frelser og Forsoner. Der står:

„Ikke enhver, der siger til mig: 'Herre!' skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.

„Mange skal sige til mig på hin dag, 'Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?'

„Og da vil jeg sige dem rent ud: 'Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret.' " (Matt. 7:21-23).

Fordi Jesus Kristus led for os og betalte prisen for menneskenes frelse og således barmhjertigt tilbyder menneskene frelse gennem tro på ham og dåb ved hans bemyndigede tjenere, er det også passende, at han skal sidde i dommersædet på denne måde.

Herren valgte at afslutte sin majestætiske prædiken med en sidste advarsel i form af lignelsen om den vise mand og tåben. Den ene hørte Herrens belæringer, efterlevede dem og var som den kloge mand, der byggede sit hus på klippegrund; og da regnen og vandstrømmene kom, og vindene kastedes mod huset, faldt det ikke. Den anden hørte nok hans belæringer, men efterlevede dem ikke. Han var som den tåbelige mand, der byggede sit hus på sand; og da regnen og vandstrømmene kom, og vindene slog mod huset, faldt det, og dets fald var stort.

Det står ganske klart, at bjergprædikenen har dyb forbindelse med Kristi forsonende mission. I den skitseres, hvad der i det store og hele forlan-

ges af Jesu disciple; de må være villige til at lade sig forfølge og plage for hans navn skyld. For at der ingen tvivl skal være om, at han er Messias, fastslår Herren, at han er dommer over menneskeheden, idet han opfordrer alle mennesker til at gøre hans vilje, for at få evigt liv.

Det er ikke så mærkeligt, at: „folkeskarerne var slået af forundring over hans lære; thi han lærte dem som en, der har myndighed ... " (Matt. 7:28-29).

Det ville også være godt, om vi ville følge det råd, som Herren har givet os, og som lyder: „Og den, som omhyggeligt bevarer mit ord, skal ikke bedrages, ..." (Joseph Smith 1:37). Omhyggeligt at opbevare hans ord er langt mere end blot at læse det. For at opbevare det omhyggeligt må man ikke kun læse og studere, men i ydmyghed og lydighed søge at efterleve de bud, der er givet, og modtag den inspiration, som Helligånden formidler.

Joseph Fielding Smith

*

„Jesu Kristi Kirke har intet at skjule. Den hverken lærer eller praktiserer noget, som den skammer sig ved. Den nedlader sig ikke til at anvende hemmelighedsfulde metoder for at få nye medlemmer. Idet Kirken har ansvaret for at kundgøre den kendsgerning, at Forløserens evangelium i al sin enkelhed og kraft er gengivet menneskene, søger den ved ethvert lovligt middel at forkynde dette budskab for hele verden."

David O. McKay

(Forts. fra side 489)

Når jeg mødes med vore missionærer og de stiller spørgsmål angående templet, så ender jeg altid med sige: „Jeg vover ikke at besvare nogen af jeres spørgsmål, men mindre jeg kan finde et svar i et af standardværkerne eller i en autentisk udtalelse fra en af kirkens præsidenter."

Herren har giver os standardværkerne, for at vi udfra dem skal kunne se, hvad der er sandt, og hvad der er usandt. Måtte vi alle rette os efter hans ord, hvor han siger:

„Det, du har modtaget, som er blevet givet dig som en lov i mine skrifter, skal du antage som den lov, hvorefter min kirke skal ledes." (L. & P. 42:59).

Harold B. Lee

PROFETIER OG LÆRDOMME FRA LÆRE OG PAGTER

AF RODNEY TURNER,
lærer i kirkehistorie og doktriner ved Brigham Young University

Lære og Pagter er noget helt enestående, for sandheden er noget meget smukt. Og når mennesker er inspireret af den Helligånd, så er de sandheder, som gennem dem åbenbares, uanset hvor enkle de fremstår, forbundet med en overbevisende kraft, der trodser enhver beskrivelse. (Se L. & P. 50:21; 68:3-4).

Denne kraft er den ånd, der gennemsyrer al guddommelig åbenbaring, en kraft, som William M'Lellan ikke kunne efterligne, da han ville skrive en åbenbaring, så den lignede blot dem mindste af de åbenbaringer, som Joseph Smith modtog. (Se L. & P. 67:5-7).

Den Helligånds kraft har af og til inspireret profeterne til at bryde ud i vers og udtrykke evangeliets sandheder i et sprog, der er så rigt og smukt, som den dejligste poesi. Læg engang mærke til følgende passager, der, ligesom ædelstene, findes spredt ud mellem siderne i Lære og Pagter.

Om den majestætiske jord

„Jorden farer på sine vinger,
solen giver lys om dagen
og månen og stjernerne om natten,
medens de ruller frem på deres
baner i herlighed,
omgivet af Guds magt."
(L. & P. 88:45).

Om Herrens genkomst

„Og det skal siges: Hvem er det,
der kommer ned
fra Gud i Himlen i farvede klæder,
ja, fra ukendte egne,
iført sit herlige klædebon,
og som går frem i sin vældige kraft.
(L. & P. 133:45).

Om jordens retfærdiggørelse

„Jorden har våndet sig i
barnsnød og frembragt sin styrke,
og sandhed har fået fæste i dens
indre.
Himlene smiler over den,
og den er iført sin Guds herlighed;
thi han står midt iblandt sit folk.
(L. & P. 84:101).

Disse passager vidner om Joseph Smiths profetiske kaldelse. De bevidner, at han havde modtaget ilddåben og den Helligånds dåb — for han talte „med engletunger". (Se 2. Neph. 3:13; 32:2).

Lære og Pagter er det eneste standardværk, der er fremkommet i moderne tid. Skønt dette værk ved første øjekast blot kan synes at være en række episodiske åbenbaringer om mange forskellige emner uden indbyrdes sammenhæng, så er det dog som en perlerække, der holdes sammen af kirkehistorien; genoprettelsens historie fra fremkomsten af den „eneste sande og levende kirke" (L. & P. 1:30), som den kom ud af det store frafalds dunkle mørke (L. & P. 1:30), og var Guds sejr over det ondes magter og til helliggørelsen af jorden og af Guds sønner og døtre. (Se L. & P. 76:106-108; 88:14-29; 130:6-9).

I sin egenskab heraf afspejler Lære og Pagter de guddommelige budbringeres id, som viste sig for profeten, Joseph Smith, idet de gav „linie på linie og bud på bud, lidt her og lidt der, bringende os trøst ved at vise det tilkommende, bestyrke vort håb". (L. & P. 128:21).

I Lære og Pagter bekræfter Herren ikke alene vort håb ved at åbenbare fremtidige begivenheder, men han lægger også stor vægt på nutidige ting, ting som vi virkelig kan gøre noget ved.

Da Lære og Pagter er skrevet til en generation, som skal være vidner til enden på den nuværende verdensorden og begyndelsen på tusindårsriget, må den nødvendigvis omtale mørket såvel som lyset, for Lære og Pagter er en ærlig bog: den åbenbarer tingene som de er, ikke som nogle mennesker gerne ville have, at de skulle være.

Skønt der måske findes nogle, der anser Lære og Pagters åbenbaringer, angående disse sidste dage (L. & P. 45:42; 64:24), før Kristi genkomst til verden, som overdrivelse, så er det dog ikke tilfældet. Lære og Pagter skal tages helt bogstaveligt. Derfor rådes vi til at „ransag(e) disse befalinger, thi de er sande og troværdige, og de profetier og forjættelser, som de indeholder, skal alle gå i opfyldelse.

„Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg

talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjerneres, thi det er det samme." (L. & P. 1:37-38). Og der er ingen grund til at tro, at Herren ikke skulle stå inde for sit ord! For han har sendt os sin Ånd „for at oplyse de ydmyge og de angergivne og for at fordømme de ugudelige." (L. & P. 136:33).

Lære og Pagter profeterer om et forfærdeligt åndeligt mørke og om guddommelige irettesættelser, før tusindårsriget gryer og indvarsler retfærdighedens dag, som Jesus bad om måtte komme, og som hellige mennesker har længtes efter, siden tidernes begyndelse. (L.&P. 45:12-14). Kløften mellem de retfærdige og de ugudelige, der altid har adskilt den menneskelige familie, bliver stadig bredere. Dette opfylder profetien fra 1831:

„. . . fred skal borttages fra jorden, og djævelen skal have magt over sit eget rige.

„Men Herren vil også have magt over sine hellige . . ." (L.&P. 1:35-36).

Medens mennesket ser denne verden „i et spejl, i en gåde" (1. Kor. 13:12), så forstår Herren den og ser gennem den med sandhedens søgende øjne. I modsætning til dem, der siger, at verden stadig bliver bedre, fastslår moderne åbenbaring, at den i virkeligheden snart er moden i ondskab:

„Thi alt kød er fordærvet for mig, og mørkets magter hersker på jorden blandt menneskene, endog i alle himmelske skarers nærværelse,

„hvilket gør, at stilheden hersker, og hele evigheden er bedrøvet, og englene venter på det store bud: at høste jorden og sanke ugræsset sammen, for at det kan opbrændes. Og se, fjenden har rottet sig sammen." (L.&P. 38:11-12).

Derfor er det de helliges ansvar, ikke at „tal(e) andet end omvendelse" (L.&P. 6:9; 11:9; 18:6; 19:21) til „en vanartet og forvendt slægt." (L.&P. 33:2; 34:6). I 1830 erklærende Herren:

„Min vingård er blevet fuldstændig fordærvet, og med undtagelse af nogle få er der ingen, der gør godt; disse farer vild i mange ting på grund af præstelist, og alles hjerter er fordærvede." (L.&P. 33:4).

Men et år senere, i 1831, åbenbarede Herren, at „Guds vrede er optændt mod jordens indbyggere, og *ingen gør godt;* thi alle er afveget fra vejen." (L. & P. 82:6. tilføjet).

Det ses tydeligt, at Herren ikke går ind for kompromisser. Alle de gode forsætter, der danner baggrund for de sociale, økonomiske og politiske programmer, som fremsættes for at skabe menneskene fred og overflod, bortforklarer ikke den kendsgerning, at mennesket sidder som i en syndens og ondskabens skruestik, medmindre og indtil de vender tilbage til Kristus, som er den *eneste* vej til frelse.

„Og hele verden ligger i synd og sukker under mørket og under syndens trældom.

„Og deraf kan I forstå, at det er under syndens trældom, fordi de ikke kommer til mig.

„Thi den, som ikke kommer til mig, er under syndens trældom.

„Og den, som ikke hører min røst, kender den ikke og er ikke af mig.

„Herpå skal I kende den retfærdige fra den ugudelige og forstå, at den hele verden netop nu sukker under synd og mørke." (L. & P. 84:49-53).

Det er meget beklageligt, men både skriften og historien fastslår, at mange går syndens vej, medens kun få følger den snævre vej. Således bringer verden dommen over sig selv, for Herrens Ånd — livets og fredens Ånd — „skal ikke for evigt trættes med menneskene." (L. & P. 1:33). Men det er udenfor enhver tvivl, at Faderen har gjort alt, hvad der står i hans magt, idet han bruger ethvert middel, for at hans børn ikke skal lide under lovens krav. Læg godt mærke til inderligheden i Herrens poetiske ord:

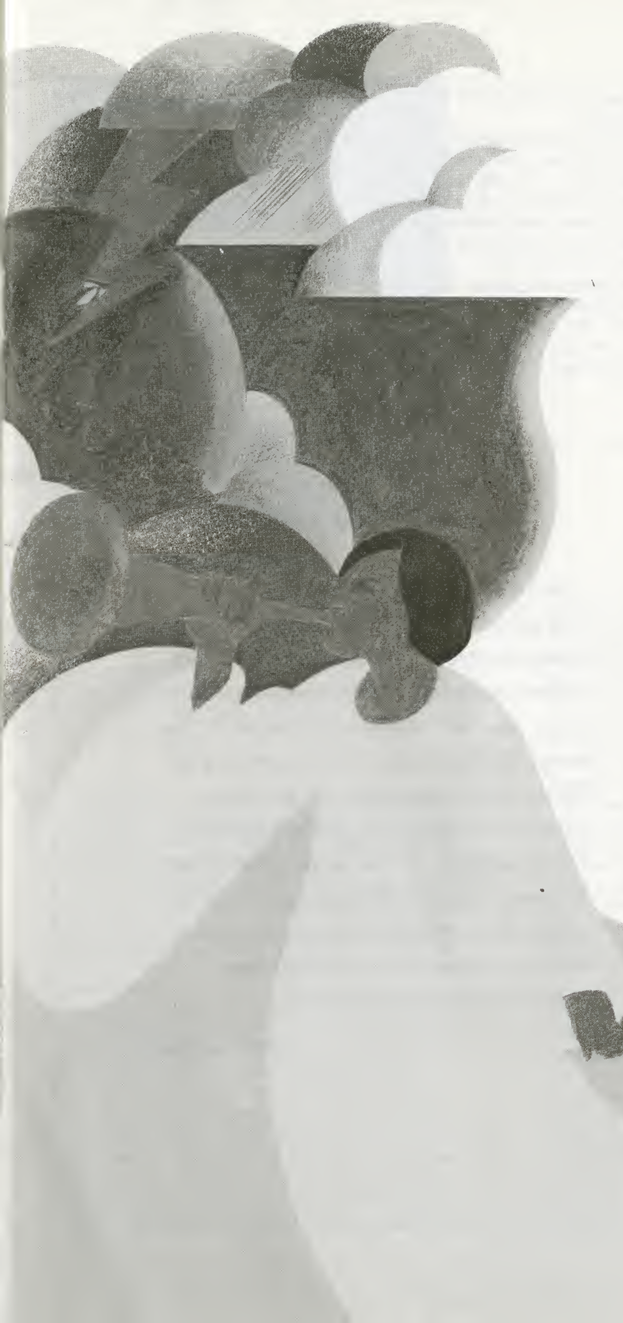
„O, I jordens folk.
Hvor ofte har jeg ikke villet samle jer,
ligesom en høne samler sine kyllinger under vingerne,
men I ville ikke!
Hvor ofte har jeg ikke kaldt på jer
gennem mine tjeneres mund
og gennem englebetjening
og med min egen røst
gennem tordenens røst
og gennem lysets røst
gennem stormes røst
og gennem jordskælvets røst
og frygtelige haglstorme,
gennem hungersnøds røst
og alle slags pest
ved en basuns kraftige lyd,
gennem dommens røst
og gennem barmhjertighedens røst
hele dagen lang,
gennem ærens og hæderens røst
og det evige livs skatte,
og jeg ville have frelst jer med evig frelse,
men I ville ikke" (L. & P. 43:24-25).

Når den store doms time kommer, vil der være dem, der „opløfte(r) deres røst, forbande(r) Gud og dø(r)." (L. & P. 45:32). Men de vil ikke kunne retfærdiggøres i deres gerninger, for dommen vil være den naturlige følge af den handlefrihed, som de selv har misbrugt.

Det er mennesket, og ikke Gud, der i den sidste ende er ansvarligt for dommen på den yderste dag. (Se L. & P. 109:49-53; 84:96-98; 97:22-25). Herrens plan er livets plan. Det er ikke Guds vilje, at der må ske ødelæggelse forud for planens fuldkommengørelse. Det er en beklagelig nødvendighed, som mange af hans børn har frembragt.

Men Lære og Pagter beskæftiger sig med andet og mere end de sidste dages prøvelser. I overensstemmelse med sin status som helligt skrift, er den også en løfternes bog, den er fuld af forjættelser for de retfærdige — både som enkeltmennesker og som folk.

Den guddommelige kirke er fremstået „ud af dunkelhed og mørke". (L. & P. 1:30). Man kan sige, at dens „kaldelse og udvælgelse er urokkelig" (2. Peter 1:10), for den er grundlaget for det rige, som Daniel så,

som „(ikke) skal .. gå over til noget andet folk;" (Dan. 2:44), men som „skal rulle frem, til den opfylder hele jorden" (L. & P. 65:2). Fjenden vil aldrig igen sejre (L. & P. 38:9).

Herren har lovet sine tjenere, at „deres arm skal være min arm, og jeg vil være deres skjold og panser . . ." (L. & P. 35:14). For jeg vil ligeledes samle mine udvalgte fra jordens fire hjørner" (L. & P. 33:6).

„Lamanitterne (skal) springe ud som rosen" (L. & P. 49:24), og „Israel skal blive frelst" (L. & P. 49:25).

Det nye Jerusalem skal blive" et fredens land, en tilflugtsstad, et sikkert sted for den Allerhøjestes hellige" under de sidste dages domme. (L. & P. 45:66).

Og „Zion (skal) fryde sig og blomstre på højene" (L. & P. 35:24; 64:41; 100:13; 101:17-20).

Den skal være „ren af hjertet" (L. & P. 97:21), for de hellige „skal blive rene, ligesom jeg er ren" (L. & P. 35:21; 67:10-13; 100:16).

Dette vil bevirke, at Herren kan drage til sit tempel (L. & P. 36:8), og bo blandt sit folk (L. & P. 29:11; 84:119).

Herren har lovet de hellige, at når han opretter sin tusindårige regering, skal ingen anden regere end Kristus,

„thi jeg vil være jeres konge og våge over jer" (L. & P. 38:21). Så vil de hellige være „et frit folk, og I skal ikke have andre love end mine, når jeg kommer" (L. & P. 38:22).

Herren har lovet de hellige, at de „skal . . . være de rigeste af alle folk" (L. & P. 38:39). De skal arve riget (L. & P. 38:9, 15; 78:13; 82:2-3; 136:41) og leve på denne jord både for tid og evighed (L. & P. 38:20). Når jorden modtager sin paradisiske herlighed, så skal jordens fylde være til alle dens indbyggeres velsignelse. (L. & P. 59:16-20).

De trofaste loves, at de vil blive kronet med herlighed i et celestialt legemes opstandelse (L. & P. 29:13; 88:28-29), og når de har modtaget „en fylde af sandheden" (L. & P. 93:26-28) og derfor „en fylde af glæde" (L. & P. 93:33), vil de endog „begribe Gud" (L. & P. 88:49).

Således loves de hellige evigt liv, „den største af alle Guds gaver" (L. & P. 6:13; 14:7). Med andre ord, Herren vil give sine sønner og døtre Himmelens skatte – alt hvad Faderen har. (L. & P. 84:38).

Til sidst vil de sidste dages hellige blive talt blandt den Førstefødtes kirke, Guds celestiale forsamling i evigheden. (L. & P. 76:54-70; 78:21; 93:22), og som sådan skal de „arve alle ting" (L. & P. 78:22).

Når Herren så har frelst sine undertrykte folk fra alle tidsaldre (L. & P. 133:52) og har ladet denne faldne planet genopstå som „en ny himmel og en ny jord" i celestial herlighed (L. & P. 29:23; 88:17-19), så vil de hellige „modtage en arvedel hos Herren i den hellige stad" (L. & P. 63:49). Denne arvedel vil sikre dem plads i Guds nærhed i al evighed. Denne arvedel vil være fuldkommengørelsen af kærlighed, ægteskab og familie. Den vil indbefatte en fuldstændig viden, magt, myndighed, frihed og glæde.

I mellemtiden forsikrer Herren os om at: „Den, der søger mig årle, skal finde mig og ikke blive forladt" (L. & P. 88:83). Han opfordrer os til at holde os nær til ham, idet han lover, at han så også vil holde sig nær til os (L. & P. 88:63).

De, der tager imod denne indbydelse, modtager „den Helligånds usigelige gave" (L. & P. 121:26), som vil lede dem til al viden og al sandhed, idet den vil være deres stadige ledsager, i det omfang, som de gør sig fortjent dertil (L. & P. 121:29).

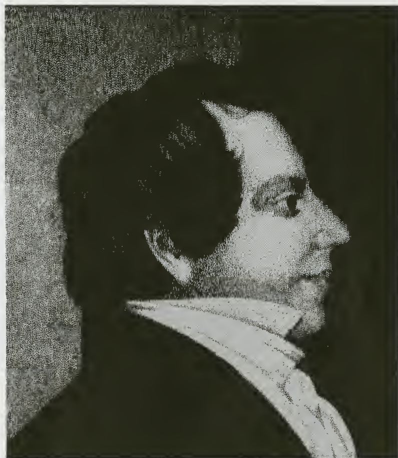
Den Helligånds gave er det middel, hvorigennem Herren opfylder sit løfte: „Men så mange, som modtog mig, har jeg givet magt til at blive mine sønner" (L. & P. 39:4; 11:30; 35:2; 45; 8). Disse Guds sønner og døtre får deres bønner besvaret (L. & P. 46:28-30; 50:29-30; 98:1-3), modtager tegnene, der følger med troen (L. & P. 35:8-9; 84:65-72), Åndens gaver (L. & P. 46:8-27), fysisk og åndelig sundhed (L. & P. 89:18-21) og „fred i denne verden" (L. & P. 59:23).

Hvor nådig er Faderen ikke! Hvilket skatkammer af profetier og løfter er der ikke i Lære og Pagter! Hvor bør vi være taknemmelige for denne kostbare, moderne, hellige skrift.

„Værkets fremtid og eksistens er sikret, når blot præstedømmet vil holde sig Kirkens store mission for øje. Det er i sandhed en fredens budbringer. Da Kristus kom til jorden, forkyndtes hans komme af et englekor, der sang: ‚Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!' (Lukas 2:14). Dette budskab er blevet gentaget så ofte, at det synes trivielt. Alligevel, hvis man bare kunne komme hen i nærheden af fred og broderskab, ville det vise sig at være det største gode, som menneskeheden kunne opnå."

David O. McKay

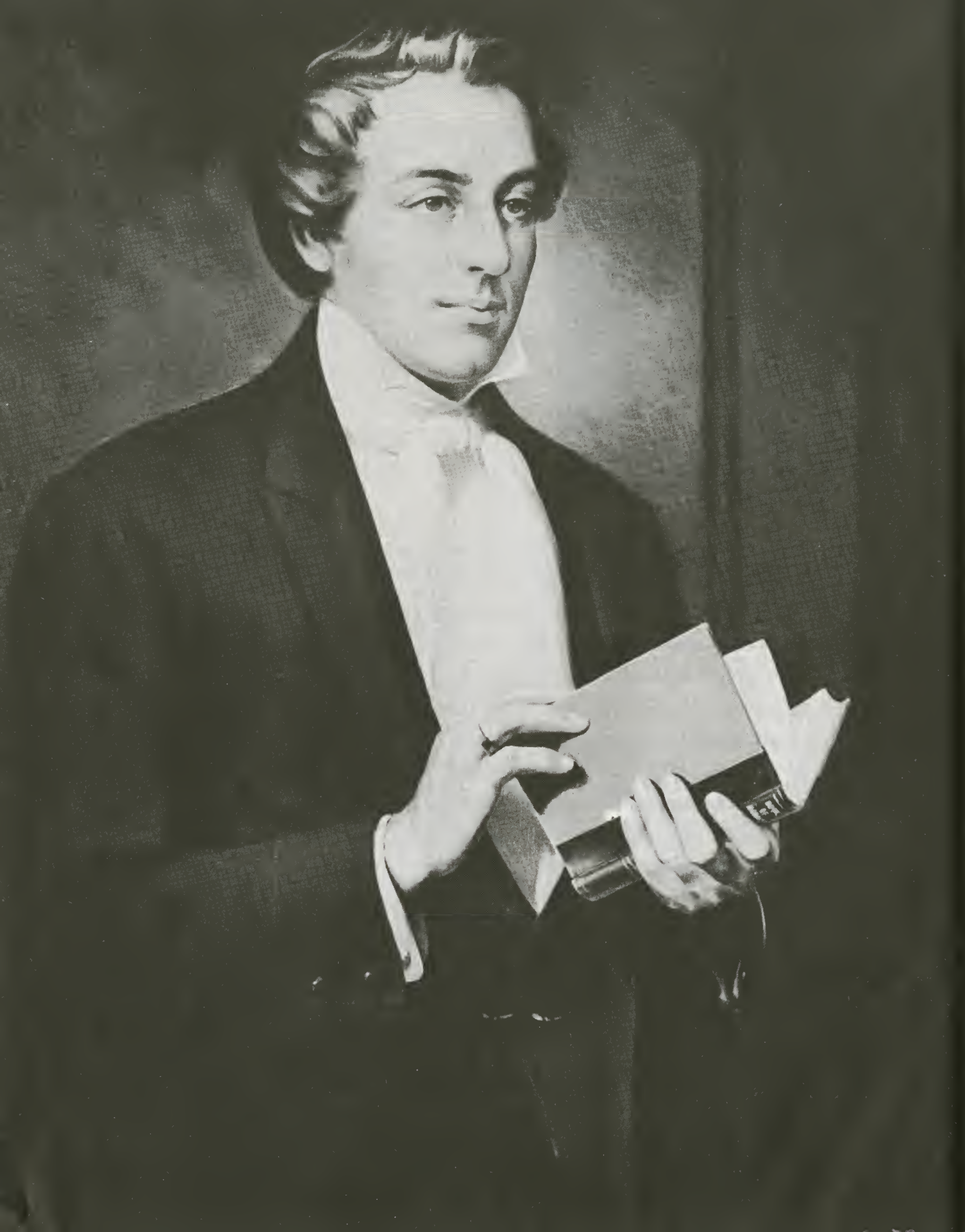

PROFETEN JOSEPH: ET SELVPORTRÆT

VED J. LEWIS TAYLOR

„Herren havde brug for en mand, til at begynde genoprettelsens værk, en, der havde et uovervindeligt mod, en tillidsfuld, frygtløs personlighed, hvis loyalitet ville stå til Herren først som sidst. Netop et sådant menneske var profeten."

Vi vil allesammen gerne lære en mand, som blev en af Herrens største forkæmpere, bedre at kende, og hvilken bedre måde er der at lære folk at kende på, end ved at se på dem, med deres egne øjne?
Profeten Joseph Smith efterlod sig et skatkammer af personlige afspejlninger og selvkarakteristika i sin *History of the Church,* der udgør mere end 3200 sider. Han var bemærkelsesværdig oprigtig såvel i sine taler som i de notater, han gjorde. Og han udtrykte sine følelser åbent, ofte i tilsyneladende tilfældige, men altid velgennemtænkte bibemærkninger. I denne artikel er samlet en del af hans „selvportrætter", som i det mindste giver et lille indblik i hans sjæls dybde og hvor stærk og dynamisk en personlighed, han var.
Den store tyske historiker, Eduard Meyer, sammenlignede engang Joseph Smith med Muhamed. Han sluttede af med at sige, at Muhamed stod højere i hans agtelse end Joseph Smith, fordi Muhamed havde perioder, hvor han var fuld af tvivl på sin egen mission, hvor han var vag og ikke vidste, hvad han skulle gøre, hvorimod Joseph Smith ikke synes at have gennemlevet lignende kampe med sig selv. Profeten udtalte sig altid klart og sikkert, når han talte om religion. Og der opstod aldrig tvivl i hans sind om, at han var guddommeligt kaldet, og med hensyn til det budskab, han havde at bringe. Læs engang, hvad han selv skriver om sit livs mission:
„Jeg har virkelig set et syn; og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud? Og hvorfor tænker verden på, at få mig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? Thi jeg *havde* set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det ..." (Joseph Smith 2:25).
„Jeg blev af min himmelske Fader kaldet til at lægge grunden til dette store værk og rige i denne uddeling og til at bære vidnesbyrd om hans åbenbarede vilje til det spredte Israel ..." (Tale til de hellige, juli 1843; *History of the Church* (almindeligvis kaldet: *Documentary History of the* Church), 5:516)
„Hvis nogen skulle spørge mig, om jeg er en profet, så ville jeg ikke benægte det, for så ville jeg gøre mig til løgner ..." (Samtale med dommer Douglas og andre, juni 1843; *DHC* 5:215).
Joseph vidste, hvem han var, derfor talte han som en: „der har myndighed." (Bemærkninger til nyankomne engelske hellige, april 1843; *DHC* 5:356).
„Jeg ved, hvad jeg taler om; jeg forstår min mission og hvad der er min pligt." (Tale til de hellige, april 1843; *DHC* 5:259).
„Med hensyn til den magt jeg måske kan siges at have over det menneskelige sind, kan jeg blot sige dette: Det er som følge af den sandheds kraft, der

er i de lærdomme, som jeg har været et redskab i Guds hænder til at præsentere for folk, og ikke fordi jeg har nogen kraft i mig selv ... Jeg er den, der råber i ørkenen: „Omvend jer fra jeres synder og bered vejen for Menneskesønnen, som kommer, thi Guds rige er nær..." (Tale til de hellige, marts 1844; *DHC* 6:273)

„Jeg trodser verdens forsøg på at ødelægge Guds værk; og jeg profeterer, at den aldrig vil få magt til at dræbe mig, før jeg har fuldført min mission og er parat til at dø." (Tale til de hellige, oktober 1843; *DHC* 6:58).

Herren havde brug for en mand til at påbegynde genoprettelsens værk, en, der havde et uovervindeligt mod, som havde en pålidelig og frygtløs karakter, og hvis loyalitet ville stå til Herren fra først til sidst. Netop et sådant menneske var profeten „Jeg har endnu aldrig vidst, hvad det ville sige, at frygte leret eller noget menneskes indflydelse, „skrev han til James Arlington Bennett. „Jeg frygter udelukkende Gud. Jeg frygter at gøre ham imod, og jeg stræber efter at holde hans bud." (Brev til James Arlington Bennett, september 1842; DHC 5:157).

Ved en anden lejlighed erklærede profeten: „Mit formål er at adlyde Gud og at lære andre også at adlyde ham, hvad han end beder os om at gøre. Det er ligegyldigt, om det er et populært princip eller et upopulært princip. Jeg vil aldrig vige fra et sandt princip, om jeg så skulle være den eneste, der ville forfægte det." (Tale i et forsamlingshus, februar 1844; *DHC* 6:223).

I et andet brev til Bennett skrev Joseph Smith: „Hele jorden skal være mit vidne, at jeg, ligesom den høje klippe midt i havet, der modstår de voldsomme bølgers rasen i århundreder, står urokkeligt. Jeg er dydens tro forkæmper og lastens frygtløse fjende ... Jeg kæmper mod tidsaldrenes vildfarelser .. " (Brev til James Arlington Bennett, november 1843; *DHC* 6:78).

For at ingen skal tro, at Joseph var særlig imponeret over sig selv, må vi hellere skynde os at tilføje, at han bestandig talte om sit dybe behov for Herrens hjælp, og at han altid tilskrev ham ehver succes, der overgik ham: „Den Almægtige Gud er mit skjold," sagde han til de hellige (januar 1843; *DHC* 5:259) „Jeg er hans tjener." (King Follett talen, april 1844; *DHC* 6:305)

Ved andre lejligheder sagde han følgende: „Jeg er nogenlunde klar over mit ansvar og over, hvor stort mit behov for hjælp ovenfra er, for at jeg kan være i stand til at belære dette folk ..." (Brev til De Tolv, oktober 1840; DHC 4:230) „Jesus Kristus, Guds Søn, er min store vejleder." (Tale til „Green Mountain Boys", november 1843; *DHC* 6:93)

Eftersom Herren var profetens ven og lærermester,

Portrætter af profeten Joseph Smith: side 499, et profilmaleri af David Rogers. Side 500: maleri af Edward Grigware. 501 portræt, som hænger i National Portrait Galleri i Washington D. C. Nederst gravering efter et maleri af David Rogers, 1842. I sin History of the Church, bind 5, siderne 164-65, har profeten noteret, at han sad model for ham den 16., 17., 19. og 20. september 1842.

var han oplyst med evighedens visdom. Selv nu er vi langt fra rigtig klar over, mod hvilke evangeliske højder, profetens sind raktes.

„Jeg kunne fortælle hundrede gange mere, end jeg allerede har gjort, om rigernes herlighed, som er blevet vist mig i et syn, hvis jeg blot havde tilladelse dertil, og hvis folket var parat til at modtage disse sandheder" (Tale til de hellige, maj 1843; *DHC* 5:402).

Profeten elskede „Himmelens lærdom og visdom" (Tale til de hellige, juni 1843; DHC 5:423) Og han gjorde det til sin livslange interesse at undervise de hellige om disse guddommelige sandheder. „Hele dagen overvejer jeg, og det er mig vigtigere end mine daglige fornødenheder, hvordan jeg skal få Guds hellige til at forstå de åbenbaringer, der som flodbølger skyller ind over mit sind" (Begravelsestale, april 1843; *DHC* 5:362). Det er ikke så underligt, at han fortvivledes over mange menneskers halvhjertede forsøg på at finde frem til sandheden. „Nå ting af den allerstørste betydning forbigås af tankeløse mennesker, uden at de endda reflekterer derover, så vokser mit ønske om at nå frem til sandheden sig uendelig stærkt, og jeg får lyst til at knuge sandheden til mit bryst. Jeg tror alt, som Gud nogensinde har åbenbaret . ." (Tale til de hellige, juni 1844; *DHC* 6:477)

Joseph Smith var ikke en mand, som uden videre kunne trædes ned af sammensværgelser. Skønt han pligtskyldigt underkastede sig retsager i overensstemmelse med loven, ligegyldigt hvor falske anklagerne mod ham end måtte være, så nægtede han dog at lade nogen uretfærdighed overgå sig uden på det voldsomste at forsvare sig. Det vigtigste for ham var at have frihed til at holde sin samvittighed ren, til at tænke og tro, som han ønskede, uden at onde mennesker, falske traditioner og forpassede trosretninger, blandede sig heri. Han beskriver sine følelser på denne karakteristiske måde:

„Det er kærligheden til friheden, der inspirerer min sjæl — kærligheden til den samfundsmæssige og religiøse frihed for hele den menneskelige familie Kærligheden til friheden blev indgydt i min sjæl af mine bedsteforældre, da jeg red ranke på deres knæ . . ." (Tale til de hellige, juli 1843; *DHC* 5:498).

„Jeg ønsker frihed til at tænke og tro, som jeg vil. Det er en god følelse ikke at være underkuet." (Tale til de hellige, april 1843; *DHC* 5:340).

„Jeg kan ikke tro på nogen af de forskellige eksisterende trossamfund, fordi de alle har noget, som jeg ikke kan gå ind for, selvom de også alle har noget af sandheden. Jeg ønsker at komme i Guds hellige nærhed og at lære alle ting; men de forskellige trossamfund sætter grænser op og siger: 'Hertil kan du gå og ikke længere;' Det kan jeg ikke tro er rigtigt." (Tale til de hellige, oktober 1843; *DHC* 6:57)

„Jeg vil udgyde mit blod til vort forsvar. De (missourianerne) skal ikke tage vore rettigheder fra os . . ." (Tale i Nauvoo, juni 1843; *DHC* 5:473).

Profetens kærlighed til friheden var nært knyttet til hans dybe patriotiske følelser. „Jeg kunne ikke bede om at nogen større ære skulle overgå mig, end at jeg måtte give mit liv for denne nation," sagde han til Nauvoo legionen (juli 1843; *DHC* 4:382). Han beskrev sig selv som „en patriot med stor kærlighed til sit land" (brev til James Arlington Bennett, september 1842; DHC 5:159), og erklærede: „Jeg vil på bedste måde forsvare De forenede Staters forfatning på denne jord. Jeg føler, at jeg altid vil være parat til at dø for at forsvare de svages og forfulgtes rettigheder." (Tale til de hellige, oktober 1843; *DHC* 6:56-57).

Fire måneder senere sagde han: „Jeg føler, at det er min ret og min pligt at opnå så megen magt og indflydelse her i De forenede Stater, som jeg kan opnå på nogen lovlig måde, for at jeg kan gøre mit til at beskytte uskylden mod de overgreb, der begås mod den; og skulle jeg komme til at nedlægge mit liv for en god sag, så er jeg villig til at ofre det på dydens, retfærdighedens og sandhedens alter i mit forsøg på at opretholde De forenede Staters forfatning, om det skulle blive nødvendigt, for menneskehedens almene gode." (Bemærkninger til et politisk møde, februar 1844; *DHC* 6:210).

Men kunne profeten være en stålhård forkæmper, så kunne han også være blid som fløjl: „Sekteriske præster råber imod mig og siger: 'Hvorfor har det vrøvlehoved så mange tilhængere, og hvorfor mister han dem ikke igen?' Jeg svarer, at det er fordi, jeg kender kærlighedens princip. Alt, hvad jeg har at tilbyde verden er et godt hjerte og en god vilje." (Tale til de hellige, juli 1843; *DHC* 5:498)

„. . . mit hjerte er stort nok til at rumme kærlighed til alle mennesker." (Brev til Washington Tucker, juni 1844; *DHC* 6:459). „Jeg nærer ingen dårlige følelser mod noget menneske. Jeg elsker jer alle." (King Follett talen, april 1844; *DHC* 6:317). Lod engang dybden i denne hans kærlighed udfra følgende bemærkninger:

„Jeg elsker at gøre noget for de hellige og at være alles tjener . . ." (Brev til Edward Hunter, januar 1842; *DHC* 4:492).

„Jeg er ikke nogen lærd mand, men mine følelser er lige så gode som ethvert andet menneskes. O, havde jeg blot en ærkeengels tunge, så kunne jeg udtrykke de følelser, som jeg nærer for mine venner. Men det forventer jeg aldrig i dette liv. Når andre glæder sig, glæder jeg mig også; når de sørger, så sørger jeg med dem." (Begravelsestale, april 1843; *DHC* 5:362)

„Jeg håber, at jeg skal se dem (hans venner) igen, så jeg kan arbejde for dem og hjælpe dem med, hvad de har brug for. De skal ikke mangle en ven på jorden, medens jer er i live; mit hjerte vil altid elske dem,

og mine hænder skal arbejde for dem ..." (Dagbogsnotater, april 1842; 5:109).
„Efterhånden som jeg bliver ældre, fyldes mit hjerte mere og mere af kærlighed til jer. Jeg er når som helst parat til at opgive noget, der er forkert, for jeg ønsker, at dette folk skal have en dydig leder." (Tale til de hellige, maj 1844; *DHC* 6:412).
Profetens rene kærlighed til andre kom af hans nære slægtskab med den største kærlighed i hans liv – nemlig til vor himmelske Fader og hans retfardighed. „Des nærmere vi kommer til vor himmelske Fader," sagde han til søstrene i hjælpeforeningen, „des mere bliver vi tilbøjelige til at se på vildfarne sjæle med barmhjertighed og medfølelse; vi føler, at vi kunne bære dem på vore skuldre ..." (Bemærkninger til hjælpeforeningen, juni 1842; *DHC* 5:24).
Typisk for profeten er disse ord, som står nedskrevet i hans optegnelser: „... disse hellige lærdomme ... har en nøgleposition i mit hjerte, jeg omfatter dem med de dybest mulige følelser, og med en nidkærhed, som ikke kan fornægtes. Jeg elsker venskab og sandhed; jeg elsker dyd og lov; jeg elsker Abrahams, Isaks og Jakobs Gud ... " (Dagbogsnotater, august 1842; *DHC* 5:108).
En Guds profet er også et menneske, hvilket profeten normalt selv er nærmere til at indse end hans tilhængere. „En profet ... er kun en profet" sagde Joseph, „når han handler i sin egenskab af en sådan." (Samtale med nogle hellige, februar 1843; *DHC* 5:265).
Joseph Smith var usædvanlig oprigtig i sin selvvurdering overfor de hellige, og han var hurtig til at indrømme sine ufuldkommenheder, ligesom han var hurtig til at fortælle dem, hvor inderligt han ønskede at forbedre sig. Tænk engang over disse offentlige udtalelser:
„Jeg er underkastet lidenskaber ganske som andre mennesker, ligesom profeterne var i gamle dage. Men uanset mine svagheder, så er jeg nødsaget til at tåle andres ufuldkommenheder ... " (Tale, juli 1843, *DHC* 5:516).
„Jeg sagde til dem (de hellige), at jeg blot var et menneske, og at de ikke må forvente, at jeg skal være fuldkommen; hvis de forlanger, at jeg skal være fuldkommen, så vil jeg også vente af dem, at de skal være fuldkomne; men hvis de vil bære over med mine ufuldkommenheder ... så vil jeg også bære over med deres ufuldkommenheder." (Råd til hellige, som lige var ankommet, oktober 1842; *DHC* 5:181).
Vi bør dog ikke tro, at Josephs synder på nogen måde var ondartede, for som han selv udtalte: „Jeg gjorde mig (ikke) skyldig i store overtrædelser ... det var min natur imod." (Joseph Smith 2:28). Disse berømte ord, som blev udtalt i de allersidste timer, han tilbragte på denne jord, giver et fingerpeg om hvad resultatet blev af hans ydmyge bøn til Herren:
„Min samvittighed er fri for nogen overtrædelse mod Herren eller mennesker." (Bemærkninger på vejen til Chartage fængsel, juni 1844; *DHC* 6:555).
Ingen anden side af profetens liv, viser tydeligere hans sjæls uovervindelighed, end hans reaktion overfor sine fjender. Han tilbragte knap nok en eneste dag i sit liv, der var helt uden ufred og fare, men hans bekymringer førte kun til hans sjæls renselse:
„Jeg er som en uhyre, tilhugget sten, der trimler ned fra et højt bjerg; og den eneste afslibning, jeg får, er, når et hjørne her og der bliver slået af ved at ramme noget andet, når den med forøget styrke slår imod religiøs forblindelse, præstelist, sagførerkneb, lægefif, løgnagtige redaktører, bestikkelige dommere og nævninge og ménsvorne embedsmænds myndighed, der støttes af pøbelhobe, gudsbespottere, tøjlesløse og fordærvede mænd og kvinder – hele helvede, der her og der slår et hjørne af. Således vil jeg blive en godt sleben pil i den Almægtiges kogger, som vil give mig herredømme over alle og enhver af dem, når deres løgnes tilflugt afskæres og deres skjulested ødelægges, medens disse glatslebne sten, som jeg kommer i berøring med, bliver vansiret." (Tale til de hellige, maj 1843; *DHC* 5:401).
„Voldsomme følelser er næsten blevet essensen af mit liv," sagde profeten engang ved en anden lejlighed. „Hvis de dør bort, er jeg lige ved at føle mig fortabt." (Tale til de hellige, maj 1843; *DHC* 5:389).
Ved sin opofrelse og gennem sådanne prøvelser opnåede Joseph Smith det løfte, at Gud ville ophøje ham og være hos ham i evighed. (Se L. & P. 121:8; 122:9).
Vi har her kun set nogle få glimt af profetens usædvanlige karakteregenskaber, men når man bedømmer dem som de er, må man indrømme, at hans selvkarakteristiska er ganske tankevækkende. Når de også ses i sammenhæng med det liv, han levede, det budskab, han bragte verden, og den indflydelse, han havde, og stadig har på så mange liv, så bliver de endnu mere betydningsfulde.

Bror Taylor er leder af Seattle (Washington) instituttet, der rangerer under Washington universitetet, han er også højrådsmedlem i Seattle North Stake.

Retnings-linier for digtning af SDH-salmer

AF ALEXANDER SCHREINER
Organist i Tabernaklet

Når talerne proklamerer det guddommelige evangeliums glade budskab fra talerstolen er der ingen ende på deres fantasi, selvfornyelse og kildematerialer. Men sidste dages hellige poeter og komponister skulle udvise en lignende energi med hensyn til at forsyne os med nye salmer og sange, nye solopartier og kantater, der priser og takker Herren for de velsignelser, som han gennem det gengivne evangelium udøser over os.

Man hører ofte folk sige, at de gamle salmer er de bedste. Det er måske fordi mange har et forhold til de gamle salmer, som var de gamle venner, som man gennem årene har lært at sætte pris på og holde af.

Men ikke desto mindre læser vi i skrifterne: „Syng Herren en ny sang, hans pris i de frommes forsamling." (Salme 149:1). Og i Esajas står der: „Syng Herren en ny sang, hans pris over jorden vide; havet og dets fylde skal juble, fjerne strande og de, som bebor dem." (Es. 42:10). Dette er blot to eksempler af de mange steder i skrifterne, hvor vi opfordres til at synge nye sange og salmer under lovprisningen af vor himmelske Faders navn.

Lige som vi hele tiden bliver præsenteret for nye fortolkninger i vore prædikener, så bør vi også holde os ajour med tiderne og skrive nye salmer, hvis budskaber er aktuelle. Vi kan også anvende musik, som er mere „i takt" med moderne musik, og som kan tilfredsstille de krav, som man i dag stiller til ledsagende musik.

En dag i fremtiden vil vor salmebog blive revideret, men dette er ikke nødvendigt, før vi har så mange nye salmer, at en revision er ønskværdig. Nogle mennesker forestiller sig måske en ny salmebog, der netop afspejler deres specielle smag med hensyn til salmer; men en god salmebog må nødvendigvis være omfattende, således at den både indeholder de gode gamle salmer og mange nye.

Den udfordring, vi har foran os, er at producere en hel mængde nye salmer, som er et genskin af vore mest åndelige digteres og vore dygtigste komponisters talenter.

Foruden at have det nødvendige talent for at udføre et sådant arbejde, så må disse digtere også være besjælet af dyb kærlighed til evangeliet og til kirken. De bør være godt inde i de store, kendte digteres værker, og bør stræbe efter at skabe noget, der er på højde med det bedste af det, som disse har skabt.

Hvad angår komponister, så bør de foruden at være dygtige til musik også være kendt med de store mesterværker og bør for eksempel elske og forstå sådanne værker som Mozarts og Beethovens vidunderlige sonater. For hvis de intet kender til de værker, som hele vor musiktradition bygger på, kan de risikere, at deres kompositioner, kun genspejler og måske direkte efterligner popmusikkens kortlivede fraser.

På baggrund af at vore omgivelser stadig bliver mere moderne, mere komplicerede og interessante, så bør vi også opmuntre digtere og komponister til at skrive nye salmer om nye emner; emner, som interesserer, kontroversielle emner for salmer, som virker trosfremmende og som varmer én om hjertet.

Vi bør opfordre og opmuntre de af vore medlemmer, der har talent herfor, til således at nedskrive en hymne til ære for vor himmelske Fader og udtrykke vor taknemmelighed for de vidunderlige velsignelser, som han giver os.

Rent teknisk er det teksten, der er salmen. Musikken, der ledsager teksten, er blot melodien, ikke salmen. Det er salmen, altså teksten, der skal skrives først. Digteren vælger sig sin digtform, den der passer ham bedst, og som egner sig godt til det emne, han vælger; først når det er gjort, skriver komponisten melodien. Men det er også muligt, at digteren finder det lettere at skrive salmen til en allerede eksisterende melodi. For eksempel bruges den melodi, der synges til: „Israel, Israel, Gud nu kalder", til mange forskellige digte, og det går udmærket. Melodierne til:

„Nu Israels genløser", „Det er så skønt, min Gud, min Drot" og til mange andre ældre salmer, kan også godt bruges til hjælp, når man ønsker at skrive nogle nye ord. Man kan således enten bruge den gamle melodi til den nye tekst, eller også skrive en ny melodi til ordene.

Der kan også bruges mange andre melodier fra vor salmebog, som jo indeholder mange salmer, der er os særlig dyrebare og hellige, fordi de handler om evangeliet, der er blevet gengivet os i vor tid.

En hymne er en særlig form for et digt, der er henvendt til Guddommen som en bøn. De gamle grækeres hymner, lovpriste deres hedenske guder. Vi lovpriser den evige Gud, vor himmelske Fader, og det er da også et faktum, at vi bør skrive de fleste af vore salmer, som en bøn til Himlen.

I en åbenbaring, der blev givet til profeten Joseph Smith, erklærede Herren: „ . . . ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig . . . " (L. & P. 25: 12).

Følgende er ideelle eksempler på sådanne salmer: „Hav tak for profeten, du sendte", „Det er så skønt min Gud, min Drot" og „O min Fader, du, som troner".

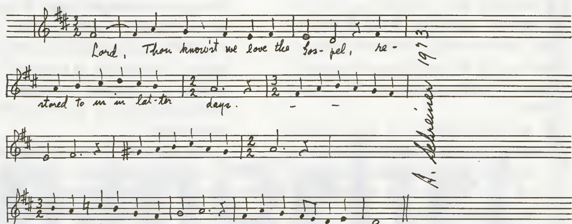
Også apostlen Paulus gav os instruktioner med hensyn til salmer: „Lad Kristi ord i rigt mål bo hos jer, så I med al visdom lærer og påminder hverandre med salmer, hymner og åndelige sange og synger med taknemmelighed i jeres hjerter for Gud!" (Kol. 3:16).

Dette viser, at Paulus forstod de forskellige former for salmer, der blev sunget på hans tid. Han mindede os også om, at adskillige profeter i Det gamle Testamente sagde, at vi skulle synge: „med taknemmelighed i vore hjerter for Herren".

Vore salmer kan opdeles i mindst fem forskellige kategorier: hymner, rigtige salmer, åndelige sange, koraler og såkaldte gospel-sange.

Hymner: Den ideelle hymne er en hellig sang, der er henvendt til Guddommen. Sådanne hymner udgør den vigtigste del af vor salmebog. De er altid åndelige, og åndelige værdier er de højeste af alle.

Egentlige salmer: Paulus nævnede, at man skulle synge salmer. Det drejer sig her om salmer, der er taget fra Det gamle Testamente. Salmerne er nogle af den vestlige verdens højest værdsatte og ædleste digte.

Calvinisterne foretrak at synge salmer fra Bibelen fremfor at synge nogen anden form for salme. Det gamle Testamentes salmer er henvendt til Jehova og nævner ikke navnet Jesus Kristus, skønt adskillige af dem henviser til Jesu Kristi mission og liv. Adskillige sådanne salmer findes i vor salmebog, deriblandt: „Min hyrde er Herren" og „Syng Guds pris".

Åndelige sange: Disse benævnes således, fordi de opmuntrer og opløfter de tilbedende og er henvendt til disse, snarere end til Guddommen. De synges dog stadig, kan man sige, i Herrens nærværelse. Sange som: „Kom, kom, Guds folk", „Kom, lad os igen" og „Da du styrket fra dit leje" kommer ind under denne benævnelse.

Koraler: Disse karakteriseres først og fremmest ved deres regelmæssige verseform, som gør, at de virker meget majestætiske. „Vor Gud, han er så fast en borg" og „The Voice of God again is heard" (ikke oversat til dansk), klassificeres begge som koraler.

Gospel-sange: Udtrykket gospel-sange er i virkeligheden misvisende, fordi de sjældent omtaler evangeliet (gospel). De opstod i U. S. A. i det forrige århundrede og blev først og fremmest skrevet af de ivrige prædikanter, der drog omkring og forsøgte at genopvække folks interesse for evangeliet. „Modigt må vi kæmpe" og „I dag skinner solen" er eksempler på sådanne sange. I al almindelighed regnes disse sange ikke for så meget, hverken hvad det digteriske eller det rent kompositoriske angår, men derfor kan budskabet i dem jo godt være vigtigt.

Hvis en salme skal være god, må den begynde med et godt positivt udsagn, der også kan anvendes som titel. Denne gode og positive titel bør altså danne begyndelsen til det, vi normalt kalder første vers, men som, når det benævnes korrekt, egentlig skulle hedde første strofe; titlen bør også være det centrale emne for hvert af de andre vers eller strofer. (Den sangbog, vi har i øjeblikket, indeholder mest salmer og sange, der består af tre eller fire strofer.) Det sker dog, at versene i nogle af salmerne ikke kommer i en logisk rækkefølge. Det klassiske mønster for en salme bruges for eksempel til: „Nu Israels Genløser, vor eneste trøst", hvor den første sætning ikke alene er titlen, men også det centrale emne for hele salmen. Alle de efterfølgende vers står så i relation til dette emne, på samme måde som egerne i et hjul alle går ud fra narvet. På denne måde er ingen af stroferne afhængige af den forrige strofe.

I modsætning hertil kender vi allesammen salmer, hvor stroferne er afhængige af hinanden på samme måde som i mange digte. Når det er tilfældet er det mest logisk at synge alle versene. Dette forklarer, hvorfor

præsident Heber J. Grant plejede at opmuntre de hellige til, når som helst det var muligt, at synge alle versene af „O, min Fader„.

Det ville være klogt af os at skrive de fleste af vore nye salmer med det gengivne evangelium som emne. Hvis vore digtere i deres vers ville fortælle om Herrens store værk i vor tid, så vil Herren velsigne dem, folket vil være taknemmeligt, Herrens værk vil fremmes og de nydøbte medlemmer i kirken vil blive inspireret til at være trofaste.

Her er nogle forslag til emner, man udmærket kunne skrive salmer over:

1. Find frem til en ny og bedre handling i de salmer, der allerede findes i sangbogen.
2. Vore generalautoriteters taler indeholder mange emner, der vil kunne inspirere digteren.
3. Vi bør have salmer, der handler om Mormons Bog, for at få gamle, såvel som unge til at elske denne hellige bog.
4. De smukkeste af de salmer, vi allerede har, er dem, hvori digteren fryder sig over evangeliets gengivelse. Salmer og hymner om dette emne bør være mere majestætiske, ædle og trosfremmende end alle andre salmer.
5. Der er brug for nye salmer om det arbejde, der nu udføres i kirken, og om den trofasthed, hvormed vi bør opfylde vore pligter.
6. Det er også på tide, at der bliver skrevet flere salmer om dåben, således at barnet eller den omvendte, der skal døbes, gennem musikken får en tydelig følelse af, hvor højtidelig en begivenhed, hans eller hendes dåb er.
   Vi er det eneste folk, der forstår betydningen af dåb for de døde. Også dette kunne anvendes.
7. Over hele verden, hvor kirken har fundet udbredelse, bygges der nye templer; de er fantastisk smukke at se til, og atmosfæren indeni dem er ubeskrivelig. Vi behøver salmer, gennem hvilke vi kan udtrykke vor glæde over at komme i templerne og over Guds hellige formål.
8. Kirken har usædvanlig stor fremgang i mange dele af verden. Der døbes et stort antal nye medlemmer i de latinamerikanske missioner. Der bør skrives om de folk, der nedstammer fra fader Lehi. Evangeliet antages også af mange mennesker i østen. Han, som er Fader til alle folkeslag, vil glæde sig, hvis og når vi gennem musikken og poesien udrækker en venskabs hånd til de nye hellige i alle lande.
9. Vi har brug for flere smukke salmer i forbindelse med nadveren.
10. Der må skrives nogle nye salmer der omhandler det virkningsfulde missionærarbejde. Hvordan omvendes et menneske? Hvad føler man, når man omvendes? Hvad er det, der får omvendte til at fryde sig?

Når vi nu overvejer at skrive salmer, må vi også tænke på de større værker. Vore kor vil med glæde synge om nutidige emner, om vore behov, vort håb, vor frygt og vor tro.

Der er også mange muligheder for at skrive nye vokalsoli over evangeliske emner.

Vi bør også overveje muligheden af at skrive kantater i stil med, hvad Bach skrev for kor, således at der foruden selve korsatserne også findes recitativer (fortællende tekster med musik til), soli, duetter osv.

Vi har også brug for særlige sange for og om ungdommen og ligeledes glade børnesange; nogle af disse kan udmærket være i form af fritidssange, men de bør alligevel være trosopbyggende.

Digteren må være ydmyg overfor opgaven, han kan ikke forvente, at hans første forsøg skal være mesterværker. Højst sandsynligt vil hans første dusin salmer blot være øvelser, hvorigennem han efterhånden kommer til at beherske mediet, så at han sidenhen vil kunne skrive noget virkelig værdifuldt.

Udfordringen består i at skrive en ny salme, som i høj grad er nutidig, hvis emne fanger vor interesse; men andre ord, en salme, der vil blive os en kilde til glæde.

Noderne, der står på denne side, er en lille smule anderledes fra de melodier og rytmer, vi finder i de fleste salmer. De, der ønsker at digte nye salmer, vil måske synes, at dette er en god melodi at øve sig på, når man prøver at skrive forskellige strofer.

Katolske salmedigtere brugte for nogle århundreder siden mange passager, der er direkte hentet fra skrifterne, samt en del originale digte til deres messesang. Lutheranerne ydede et stort bidrag til den religiøse musikskat ved at skrive mange smukke, gudfrygtige koraler. Metodisterne og andre protestantiske retninger skrev et stort antal salmer. Vor gengivne kirke producerede i de første år mange salmer, der udtrykte de sidste dages helliges glæde over det gengivne evangelium. Men nu er det vor tur til at komme med vort store musikalske bidrag i vort århundrede.

Jeg vil tro, at vi har brug for mindst 100 virkelig godt skrevne nye salmer til en revideret salmebog. Men, det er på den anden side sandsynligt, at det er nødvendigt, at der skrives 10 gange så mange salmer, før der af disse kan udvælges 100, der har tilstrækkelig kvalitet.

Det er ikke nødvendigvis kun de allerstørste digtere, der kan skrive salmer. De salmedigtere, der virkelig har skrevet gode salmer, har været mennesker, som har elsket Herren, og som har været i stand til at udtrykke sig i et formfuldendt sprog. Det er nødvendigt, at en salme er af allerhøjeste kvalitet rent digterisk, fordi den skal synges hundredevis af gange, og vi skulle gerne blive inspirerede, hver gang vi synger den. Med andre ord, salmer bør skrives af mennesker med stor tro, som også har digteriske talenter.

Vore salmedigtere bør have ædle og værdige melodier i tankerne, så de undgår at skrive noget, der må henregnes til de populær-romantiske ballader. Sådanne overfladiske stilarter

(Forts. på side 514)

BØRNENES SIDER

Juleevangeliet

„I den samme egn var der hyrder, som lå ude pa marken og holdt nattevagt over deres hjord. „Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens hellighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.

„Men engelen sagde til dem: ‚Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

„‚Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus Herren! Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe.'"

(Flonelstavlefigurer hertil findes andetsteds i bladet)

Julebudskab til kirkens børn i alle lande fra Det første Præsidentskab

I julen skal man være glad. Piger og drenge over hele verden fejrer denne højtid på mange forskellige måder, men ligegyldigt hvor man holder jul, så er julen en dejlig tid, hvor man skal tænke på et lille barn, der blev født for længe siden nær Judæas højdedrag i en lille by, der hedder Betlehem.

Julen er lysenes tid. Vi tænder lys i vore hjem og på træer på gaderne og i vore vinduer. I Østrigs snedækkede Alper danner familier optog med fakler, inden de syngende går til kirke ved juletid. Den allerførste juleaften viste der sig lys på himmelen, der var især en stjerne, der strålede mere end nogen anden; den skinnede lige ned, hvor Jesusbarnet lå i krybben. Langt borte i „den nye verden" sås der også strålende lys på himlen, og det skete, at det en hel nat slet ikke blev mørkt, og det var tegn på, at Kristus var blevet født, ganske som Mormons Bog havde forudsagt.

Juletiden er også sangens tid. Den allerførste jul blev indvarslet af engle, der priste Gud. I vore dage synger folk julesalmer og sange på gadehjørner og foran folks gadedøre i nogen lande. Ved kirkemøderne og ved andre særlige programmer stråler børnenes øjne, når de synger sange om julen og Jesu fødsel.

Julen er også en travl tid. Også den allerførste jul for mange år siden var en travl tid for hyrderne på marken. Da de havde set herligheden fra himmelen og hørt englene fortælle det vidunderlige budskab om barnets fødsel, skyndte de sig hen for at se barnet. I Mexicos landsbyer spiller

PRÆSIDENT TANNER, PRÆSIDENT LEE,
PRÆSIDENT ROMNEY

børnene skuespil, der handler om barnets fødsel. Et barn spiller Maria og et andet Josef. Sammen besøger de forskellige huse i landsbyen, idet de lader som om, at husene er posados (herberger). Allevegne viser herbergernes ejere børnene bort, men til sidst finder de et venligt herberge, hvor de får husly.

Juletiden er først og fremmest kærlighedens tid. Denne kærlighed udtrykkes gennem de gaver, som vi giver hinanden. Her i landet og i de andre skandinaviske lande, sætter vi juleneg op til fuglene allevegne. Overalt synes folks hjerter at være fulde af kærlighed til deres venner og bekendte.

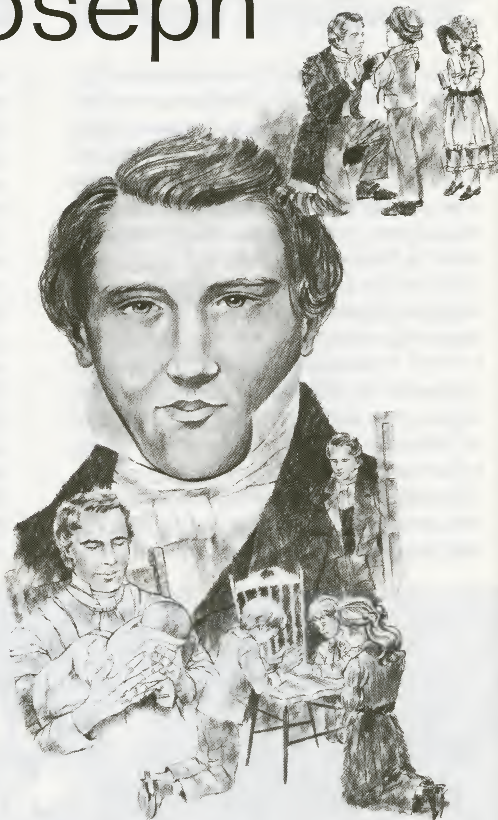
Da Jesus blev født, den hellige nat for længe siden, udøstes vor himmelske Faders kærlighed til jordens folk. Han sendte den største af alle gaver, sin enbårne og højt elskede Søn, sådan at vi en dag kan vende tilbage til vort himmelske hjem. Den bedste måde, hvorpå vi kan vise ham vor kærlighed, er at efterleve hans lærdomme og adlyde hans bud, for han sagde: „Hvis I elsker mig, så hold mine bud."

På denne særlige tid af året, håber vi, at I føler juleglæden, idet I tæker på Jesus, når I ser julelysene og synger julesangene og føler, hvor travlt alle har. Må jeres hjerter være opfyldt af kærlighed, når I gør jer umage for at give af jer selv til alle, der er omkring jer.

Må I virkelig føle den ufattelige kærlighed, som vor himmelske Fader og hans Søn har til jer, og ligeledes den kærlighed, som vi føler til jer.

Broder Joseph

Der er en bestemt fødselsdag, som vi bør huske i december, og det er den 23. For på den dag i året 1805 blev profeten Joseph Smith født.
Profeten elskede børn, og de elskede også ham. Han skyede ingen ulejlighed for at komme til at tale med et barn. Der var en dreng, som altid mindedes, hvordan profeten gik fra vogn til vogn for at tale med børnene og give dem en særlig hilsen, når familierne kom kørende til Kirtland fra deres gårde for at deltage i kirkens møder. Børnene kaldte profeten for „Bror Joseph", og han havde altid et særligt smil til dem. Engang legede en gruppe børn i et hjem, hvor profeten skjulte sig for nogle onde mennesker, der ville slå ham ihjel. Børnene hørte de voksne tale om den fare, som profeten svævede i, og derfor var der en syv-års pige, der sagde: „Nu ved jeg, hvad vi skal gøre. Vi kan bede vor Fader, som er i Himlen, om at beskytte Bror Joseph, så der ikke sker ham noget."
Da profeten kort efter gik forbi døren til et af værelserne, så han børnene knæle ned og hørte dem bede for hans sikkerhed. Hans øjne fyldtes med tårer, som strømmede ned ad hans kinder, da børnene igen rejste sig, og en af dem sagde: "Nu ved jeg, at der ikke sker Bror Joseph noget."
Så vendte profeten tilbage til det værelse, hvor nogle af hans voksne venner havde samlet sig for at holde vagt over ham gennem natten. Han sagde til dem, at de godt kunne tage hver til sit igen. Han fortalte, at han vidste, at børnenes bøn ville blive hørt og besvaret, så der ikke ville ske ham noget, at han roligt kunne lægge sig til at sove, fordi ingen ville forstyrre ham. Det var der heller ikke!

Juleevangeliet

(Figurer til flonelstavlen)

Klip omhyggeligt hver af disse figurer ud på disse to sider. Så klistrer du flonel bag på figurerne, så kan de sidde fast på flonelstavlen. Anbring figurerne på flonelstavlen, mens du fortæller „Juleevangeliet", som står her i bladet.

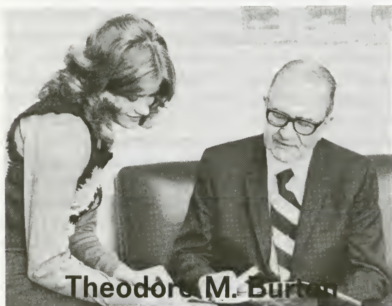
Illustreret af Larry Winborg

SPØRGSMÅL ? OG SVAR

Svarene er givet til hjælp og vejledning, og må ikke tages som udtryk for kirkens officielle lære.

„Hvad bruges klippehvælvingerne i Granite Mountains til?"

En enkelt brandbombe, som smides mod et arkiv under spontant optøjer eller i et øjebliks hævngerrighed, kan udmærket ødelægge uerstattelige optegnelser. En orkan kan fare ødelæggende hen over kontinentets kystregioner eller en tyfon kan angribe en ø. En pludselig kortslutningsbrand kan på få øjeblikke gøre optegnelser, som man omhyggeligt har bevaret gennem århundreder, til aske. Det kan ske, at vandaler kan ødelægge en landsbykirke og smide de uerstattelige kirkebøger fra sig på en tilfældig mark, hvor de så ligger og bliver ødelagte af elementerne, inden nogen opdager dem. Optøjer eller en revolte, der ledes af politiske agitatorer kan føre til, at en hel bibliotekssamling bliver brændt på byens torv. Og som i alle andre tidsaldre er der naturligvis altid krigstrusselen.

Nødvendigheden af at sikre verdens vigtige optegnelser, originalmanuskripter, historiebøger, biografier og andre genealogiske optegnelser har længe bekymret menneskeheden. Hvor og hvordan kan disse optegnelser beskyttes mod elementerne, tidens tand og menneskenes trang til at ødelægge?

Ved hjælp af mikrofilmteknikken er der blevet taget kopier af originalmanuskripter over hele verden; og på denne måde opbevares millioner af sider med optegnelser nu sikkert. Kirkens genealogiske selskab er involveret i et af de mest aktive og omfattende genealogiske programmer, der nogensinde har været. Mikrofilmteknikken er nerven i dette enorme genealogiske projekt, som vil komme til at koste uendelig mange penge. Hver eneste dag fotograferes der side på side ned i mikroformat over hele verden. Dokumenter som beviser på jordoverdragelser, dokumenter under segl, skifteretsdokumenter, ægteskabspapirer, kirkegårdsoptegnelser, kirkebøger og andre dokumenter, som man ved kan være af genealogisk værdi, bliver affotograferet. Foreløbig har man samlet mere end tre-kvart million ruller mikrofilm, og der bliver fremkaldt adskillige tusind nye ruller mikrofilm hver måned. Den mikrosamling, som man nu er i besiddelse af, repræsenterer mere end tre millioner trykte bind på omkring 300 sider hver.

For at dette arbejde skal have varigt resultat, må mikrofilmkopierne opbevares under ideelle forhold i omgivelser, der beskytter filmene både mod elementerne og mod menneskenes voldsomheder. Højt oppe i de vildsomme Rocky Mountains i det vestlige Nordamerika har man konstrueret et sådan opbevaringssted. Beskyttet under hundreder af fod solidt granit og højt oppe over dalbunden, hvor der ikke kan forekomme forårsoversvømmelser, ligger det kompleks med opbevaringsrum for genealogiske optegnelser, som kirken har bygget. Millioner af mikrofilmkopier over uerstattelige dokumenter opbevares nu sikkert.

Den beskyttelse, som granithvælvingerne giver, kunne ikke på nogen måde opnås, hvis man benyttede en fritstående konstruktion. Der er omkring 91 m solid granit over hvælvingernes laboratorium og kontorbygninger og 213 m granit over de enorme hvælvinger, hvor selve optegnelserne opbevares. Der er adgang til opbevaringshvælvingerne ad tre forskellige tunnelveje, som alle tre er tillukkede med meget tykke bankboksdøre, der er godt sikrede. Den store dør i midtertunnelen vejer mere end 14 tons og de noget mallere døre i øst og vest tunnelen vejer hver 9 tons.

Mikrofotograferingen blev påbegyndt i 1938 for at hjælpe kirkemedlemmerne med at få adgang til de optegnelser, der var nødvendige, for at de kunne finde frem til deres forfædre. Programmet udvides hvert år, efterhånden som kirkearkivarer, og de ansvarshavende for kommune, amts- og statsoptegnelser bliver opmærksomme på dette foretagende og indser dets værdi. Når der søges om tilladelse til mikrofotografering, og når det passer ind i det genealogiske selskabs planer, mikrofotograferes optegnelserne, uden at det koster de involverede noget. En positivkopi af de mikrofilmede dokumenter gives normalt til de involverede som tak for retten til at mikrofotografere.

Det er kirkens ønske og mål at samle og bevare hele verdens genealogiske oplysninger gennem tiderne på eet centralt sted, hvor hverken naturen eller mennesket kan komme til at ødelægge dem. Og hver dag

bringer os nærmere mod fuldførelsen af dette mål, idet kameraerne filmer løs i arkiver verden over. Et storslået, indviklet maskineri er gået i gang, og på en effektiv forretningsmæssig måde føjes side til side, bog på bog, til de optegnelser, der allerede er nede i granithvælvingerne, hvor de opbevares som dyrebare skatte, der ligger sikkert og godt beskyttet af bjergtoppene.

Theodore M. Burton,
assistent til De tolvs Råd.

„Når Kristus viser sig igen, vil det så virkelig ske, at menneskene vil blive 'bortrykket' for at møde ham, altså virkelig blive løftet op fra jordens overflade på samme måde som folket i Enoks by?"

Svaret på dette spørgsmål er simpelthen: ja. Lad mig illustrere dette svar med nogle få citater fra skriften. I Lære og Pagter står der, i en sammenhæng, der vedrører vor Herrens andet komme, følgende:
„Og de hellige, som er på jorden, og som lever, skal forvandles og *bortrykkes* for at møde ham." (L. & P. 88:96. Fremhævelse tilføjet).
Læg også mærke til følgende ord i Lære og Pagter 27:18:
„. . . og vær trofaste, til jeg kommer, så skal I blive *optaget,* og der, hvor jeg er, skal I også være. (Fremhævelse tilføjet).
Et andet sted i skriften, som på nogen måde er endnu mere bemærkelsesværdig på grund af dets tydelighed, gør apostlen Paulus følgende bemærkning angående Frelserens andet komme:
„Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelen, og der skal lyde en befaling, en overengels røst og Guds basun. Og først skal de døde i Kristus opstå!
„Derefter skal vi, som lever og bliver tilbage, *bortrykkes tillige med dem i skyerne for at møde Herren i luften;* og så skal vi altid være sammen med Herren." (1. Tes. 4:16-17. Fremhævelse tilføjet).

Skønt det således synes fuldstændig klart, at der findes mennesker, som rent bogstaveligt vil blive „bortrykket" for at møde Herren, når han kommer, så følger det dog ikke heraf, at alle mennesker, som står i kirkens medlemskartoteker, vil få den store velsignelse. På samme måde som, at de, der skal arve telestial herlighed, „ikke skal indsamles med de hellige og blive optaget med den Førstefødtes menighed i skyen" (L. & P. 76:102), således vil en stor del af kirkens medlemmer ikke „blive bortrykket". Dette er mit syn på sagen, hvilket jeg mener af følgende grunde.
Læg først og fremmest mærke til disse skriftsteder:
„Og på den dag, da jeg kommer i min herlighed, skal den lignelse, som jeg fortalte om de ti jomfruer, blive opfyldt.
„Thi de, der er kloge og har modtaget sandheden og taget den Helligånd til vejleder og ikke har ladet sig forføre, skal ikke omhugges og kastes i ilden, men skal bestå på den dag." (L. & P. 56-57. Fremhævelse tilføjet).
„. . . på Menneskesønnens tilkommelses dag.
„og indtil den stund vil der findes dårlige jomfruer blandt de kloge; men da sker der en fuldkommen adskillelse mellem de retfærdige og de ugudelige, og på den dag skal jeg udsende mine engle for at oprykke de ugudelige og kaste dem i uudslukkelig ild" (L. & P. 63:53-54).
Som lignelsen om de ti jomfruer gør det klart (Matt. 25), så er der mange medlemmer af kirken, der slet ikke vil have nogen olie (eller kun lidt) på deres lamper, når brudgommen kommer, og de vil altså ikke i åndelig forstand være værdige til at blive bortrykket for at møde Herren.
Endelig bør man lægge mærke til, at Herren siger, at de, som er den Førstefødtes kirke (L. & P. 76:54), er „disse, som han skal bringe med sig, når han kommer i himlens skyer for at regere på jorden over sit folk." (L. & P. 76:63). Lyder det derfor ikke meget rimeligt, at kun de mest åndelige og retfærdige af de hellige på jorden vil være værdige til at blive bortrykket til Himlen og vende tilbage til jorden med Herrens, den Førstefødtes kirke? Faktisk er det ret få hellige, der har fået det evige liv beseglet, således at de bliver medlemmer af den Førstefødtes kirke. Ikke desto mindre, er der mange, som overholder de hellige pagter, som de har indgået med Herren; hellige, der, hvis de forbliver trofaste, til sidst vil blive medlemmer deraf. Det er muligt, at det er et ganske stort antal af disse, der skal bortrykkes for at møde ham. Vor viden med hensyn til dette er mangelfuld.

Sidney B. Sperry,
professor emiritus i
gammeltestamentelige sprog og litteratur
Brigham Young University

ÆLDSTE MATTHEW COWLEY, fra De tolvs Råd

„Markeds-prisen"

På Tahiti, hvor jeg for nylig har været på besøg, har medlemmerne et sæsonarbejde, nemlig perlefiskeri, og de perlefiskere, der er medlemmer af vor kirke, er også de dygtigste perlefiskere indenfor den franske øgruppe. Hvorfor er de de bedste dykkere? Fordi de overholder visdomsordet og af den grund kan blive længere tid under vandets overflade end de dykkere, der ikke overholder visdomsordet. De kan forblive under vandet i 27 meters dybde i perioder helt op til 2 minutter og 40 sekunder. De dykker ned og bringer skaller med op, hvorfra de uddrager, hvad de skal leve af resten af året, indtil det igen bliver sæson.

Der var en ung sidste dages hellig, som anbragte sine skaller på kysten i to forskellige bunker, den ene bunke var stor og den anden var temmelig lille, og da den opkøber, med hvem han havde kontrakt om opkøb af perlerne, nåede hen til ham, spurgte han, hvis den lille bunke var. Han sagde: „Er det dine?" „Nej, det er ikke mine," svarede perlefiskeren.

„Hvor kommer de så fra?" spurgte opkøberen.

„Det er mig, der har dykket ned efter dem."

„Jamen, hvorfor er det så ikke dine?"

„Det er Guds perler," svarede han.

„Hvem har så myndighed til at sælge dem?"

„Det kan jeg godt gøre."

„Nå, det er godt, så vil jeg købe dem."

„Ja, det må du gerne, men ikke for den pris, som vi aftalte i kontrakten. Du bliver nødt til at betale den fulde markedspris for Guds perler; markedsprisen er gået op, siden vi underskrev kontrakten."

Og således solgte han Guds perler til markedsprisen og sine egne til den pris, kontrakten fastsatte. Og da jeg spurgte ham, hvad han ville have gjort, hvis prisen var gået ned i stedet for op, sagde han: „ . . . så ville jeg have lagt dem sammen med mine egne. Jeg skal nok sørge for, at Gud altid får den højeste pris for sine perler."

Improvement Era, november 1948, bind 51 side 756

Ældste Matthew Cowley blev født den 2. august 1897 i Preston, Idaho. Han blev kaldet til at tjene en mission i New Zealand, da han endnu kun var 17 år gammel. I 1938 blev ældste Cowley kaldet til at præsidere over missionen i New Zealand.

Den 11. oktober 1945 blev ældste Cowley ordineret til medlem af De tolvs Råd af præsident George Albert Smith. Som generalautoritet tjente han i 3 år som præsident for Stillehavsmissionen. Han havde et stort talent for sprog og var i stand til at tale mange af de menneskers sprog, som han tjente. Indtil sin død i 1953 besøgte han i vid udstrækning øerne i Stillehavet, Orienten og mange andre missioner og stave i kirken.

En kaldelse til et nyt arbejde og ansvar for alle præstedommets medlemmer

Følg kirkens ledere

Jeg fik for et stykke tid siden et brev fra en mand, som tilsyneladende havde forstået at tyde nogle hieroglyffer, der stammer fra en arkæologisk opdagelse, og som på denne måde gav svar på mange ting, som skulle ske i verden i fremtiden. Og interessant nok, så kom jeg, mens jeg læste dette, til at tænke på en tale, som blev holdt fra denne talerstol af præsident Anthony W. Ivins den 4. oktober 1931. Jeg ved ikke hvorfor jeg netop kom til at tænke herpå – og dog, det var måske meningen, at jeg skulle tænke over dette – i hvert fald holdt han en konferencetale og brugte som sit emne, den dengang nyligt udgivne bog med titlen: „Vor Bibel i sten." Mange af jer husker måske, at denne bog først og fremmest behandlede opførelsen af Gizeh-pyramiden, eller som den kaldes på græsk, Cheopspyramiden, og dens symbolisme og profetiske karakter. De, som studerede pyramiden, sagde efter at have studeret målenes indbyrdes forhold samt pyramidens optegnelser, hvis der var nogle, nøje, erklærede, at man i året 1928 vjlle gå ind i en periode, hvor menneskene ville komme ud for store vanskeligheder. Disse vanskeligheder ville kulminere i 1936. Denne periode ville, ifølge de studerendes udregninger, afsluttes med Herrens komme og oprettelsen af en tid med fred og glæde blandt menneskene.

PRÆSIDENT HAROLD B. LEE

Så fremkom præsident Ivins med dette kloge råd, idet han henviste til bogen: „Nu, mine brødre, vil jeg gerne sige ... at jeg har omtalt denne lille bog og hvad den indeholder, fordi jeg ønsker, at I skal forstå den. Den vil utvivlsomt dukke op i missionsmarken, og det er muligt, at vore ældster vil bruge den. Men jeg ønsker hermed simpelthen at advare mod nogen form for sensationsmageri. ... Jeg siger ikke, at den konklusion, han er kommet frem til, er forkert, men jeg ønsker at påpege, at disse ting ikke kommer til os gennem kirken, og de akcepteres heller ikke som sådan."

Så sagde han noget, som for mig er noget meget betydningsfuldt. Han sagde: „Bror J. Kimball fortalte os i går, at han havde stor tro på drømme, som gik i opfyldelse." Jeg vil gerne have, at I overvejer dette. Det stemmer også overens med mine følelser. Også jeg tror på, at drømme kan gå i opfyldelse.

„Jeg kan ikke lade være med at tænke på", sagde han, „at umiddelbart efter verdenskrigen erklærede de mennesker, der studerede denne pyramide, at ifølge de udmålinger og beregninger, ville man i 1928 gå ind i en periode, hvor verdens befolkning ville komme til at gennemgå store prøvelserne og blive udsat for mange store sorger; de ville blive nødt til at ydmyge sig for Herren, og prøvelserne ville fortsætte indtil 1936 ... Vi ved alle, at i hvert fald så meget af drømmen er gået i opfyldelse."

Efter at have omtalt de økonomiske forhold over det meste af verden i den periode, altså i 1930'erne, afsluttede præsident Ivins sine bemærkninger med disse vise ord: „Ja, mine brødre og søstre, hvad sker der så? Der er ikke andet at gøre, end at være rolige og vende sig til Herren ... Jeg bønfaldt folket om at bringe deres hus i orden og at sørge for at komme ud af enhver form for gæld, for jeg vidste, at dette var på vej, fordi Gud selv gennem sin enbårne Søn havde erklæret det.

„Og jeg siger jer, brødre og søstre, hvis kirken har noget, I skal vide, så vil det komme direkte fra den og ikke gennem andre menneskers skriverier. Det vil ikke være vanskeligt at forstå. Det vil komme til jer på en filosofisk, sand og i bund og grund fornuftig måde. Det er min ydmyge

bøn, at Gud må velsigne jer, ..." sluttede han. (**Conference Report**, oktober 1931, siderne 87-94).

Dette er noget, som vi roligt kan gentage i dag, fordi vi kommer ud for en mængde skrivelser, der er forfattet af folk, der påstår at være på god fod med kirken, idat de meget detaljeret opremser deres fortidige såvel som deres nutidige stillinger i kirken og de aktiviteter, de har været med til, i forordet, som reklame for bogen. Der findes sensationelle forudsigelser og betragtninger, og for at det skal se ud som om det, de har skrevet, er godkendt af kirken, citerer de i rigt mål nutidens såvel som fortidens ledere i vor kirke, idet de får citatet til at se ud som en slags godkendelse af den bog, som de ønsker at sælge til kirkens medlemmer, som på denne måde kan forledes til at akceptere disse skrifter, som kom de fra kilder, man umuligt kunne stille sig tvivlende overfor.

Der findes også andre, som påstår at være på god fod med kirken, som ønsker at benytte sig af, at de hellige er samlede ved en eller anden af vore generalkonferencer, og som er gået til den yderlighed at planlægge gruppemøder i overensstemmelse med deres egne interesser, med det åbenbare håb, at de ved at gøre dette, kan lokke så mange af vore besøgende til at frekventere deres møder, selv om dette endda kan betyde, at de må blive borte fra nogle af konferencens meget vigtige instruktionsmøder.

Yderligere har visse beregnende individer tiltusket sig lejlighed til at tale ved kirkemøder, firesides, kvorums og nadvermøder. Jeg må sige jer, brødre, at vi føler, at det er af yderste vigtighed at opløfte en advarende stemme, så vort folk kan være sikrede overfor en sådan taktik, der kun altfor tydeligt går ud på, at disse mennesker kan komme til at sprede den propaganda, der kan gavne deres egne interesser.

Vi nå opfordre præstedømmets ledere til at bruge deres dømmekraft og udskille de mennesker, ved hvis motiver, der kan drages alvorlig tvivl.

Og nu lidt om at ære præstedømmet. Der er allerede sagt meget desangående her i aften. Jeg vil gerne have lov til at læse noget af en kort åbenbaring, som blev givet gennem profeten Joseph Smith til Edward Partridge i 1830:

„Så siger Gud Herren, den mægtige i Israel: Se, jeg siger dig, min tjener Edward, at du er velsignet, og dine synder er dig forladt, og du er kaldet til at prædike mit evangelium som med en basuns lyd.

„Jeg vil lægge min hånd på dig ved min tjener Sidney Rigdons hånd; du skal få min Ånd, den Helligånd, Talsmanden, som vil lære dig om rigets fredelige anliggender.

„Og nu giver jeg dig dette kald og denne befaling angående alle mennesker,

„at alle som kommer til mine tjenere Sidney Rigdon og Joseph Smith og modtager dette kald og dette bud, skal ordineres og udsendes for at prædike det evige evangelium blandt nationerne.

„Og dette bud skal gives ældsterne i min kirke, så enhver, der modtager det med hjertets enfoldighed, kan ordineres og udsendes, som jeg har talt.

„Jeg er Jesus Kristus, Guds Søn; omgjord derfor dine lænder, og jeg vil komme til mit tempel i et nu." (L. & P. 36:1-2, 4-5, 7-8).

Nu vil jeg gerne omtale specielt dette ene vers, og derefter gå videre til at tale om at ære præstedømmet. Læg mærke til, hvad Herren sagde: „Jeg vil lægge min hånd på dig ved min tjener Sidney Rigdon; du skal få min Ånd, den Helligånd, Talsmanden, som vil lære dig om rigets fredelige anliggender."

Forleden aften var jeg til et møde med en gruppe ulveunger, som var i den alder, hvor de snart skulle ordineres til diakoner, og jeg sagde til dem: „Når I nu bliver diakoner, ved I så, hvad en diakons pligter er?"

Og de sagde alle: „Det er diakonernes pligt at omdele nadveren."

Og så sagde jeg: „Jeg vil gerne have, at I betragter dette med lidt andre øjne. Det er slet ikke sådan, man forklarer, hvad der er en dia-

kons pligt. Hvad betyder det da at omdele nadveren? Når en diakon bærer det symbolske vand og brød rundt, der er blevet velsignet for dem, som det uddeles til, så er det til fornyelse af den pagt, hvor de lovede at holde Guds bud, og at huske på den Herre Jesus Kristus, hvem nadveren repræsenterer, hvorfor Herrens Ånd vil være hos dem." Det vil med andre ord sige, at en diakon har til opgave at repræsentere Herren, idet han omdeler nadveren, og at han således er Herrens stedfortræder, når han omdeler denne til kirkens medlemmer.

Når man spørger en lærer, om hvad hans pligter er, så svarer han muligvis: „Tja, det er at gå på hjemmelærerarbejde." Men hvis I nu siger til ham: „Når du går på hjemmelærerbesøg, repræsenterer du Herren, idet du besøger de enkelte medlemmer, og minder dem om deres pligter og holder opsyn med, at de overholder alle Guds bud." „Præstens plig er at prædike, lære, forklare, formane, døbe og forrette ved uddelingen af den hellige nadver. At besøge medlemmerne i hjemmene og formane dem til at bede lydeligt og i løndom og til at opfylde alle deres huslige pligter." (L. & P. 20:46-47). Når de udfører disse pligter, bør de gøre det i bevidstheden om, at de handler på Herrens vegne, og at de skal stå til ansvar for ham herfor.

Når vi, som medlemmer af præstedømmet, handler i Herrens navn, så gør vi det i vor himmelske Faders navn og på hans vegne. Præstedømmet er en kraft, som Herren bruger, når han arbejder gennem menneskene, gennem sine diakoner, sine lærere og præster, og jeg har en stærk følelse af, at vi ikke i tilstrækkeligt omfang indprenter vore unge mænd dette. De tager slet ikke præstedømmet så alvorligt, som de vitterligt burde, hvis de forstod det rigtigt. Hvis de gjorde det, så ville de ønske at gøre et godt indtryk, sådan som præsident Tanner fortalte om biskop Featherstone. De ville altid ønske at gøre det bedste indtryk, når de udøver deres præstedømme. Deres hår ville altid være pænt og rent, deres tøj og hele deres udseende ville genspejle det hellige ansvar, der hviler på deres skuldre. Jeg har selv haft en sådan følelse. Jeg har aldrig udført en ordinance, som for eksempel: salve en syg, uden først at undskylde mig, hvis jeg for eksempel havde været ude i haven eller optaget af andet snavset arbejde, så jeg kunne gøre mig i stand for at komme til at se så pæn og ordentlig ud som muligt, fordi jeg følte, at jeg på den måde kom Herren nærmere. Jeg ønsker altid at tage mig ud til min fordel i hans nærværelse.

Brødre, jeg er bange for, at der er nogle af vore ældster, der ikke forstår, at de, når de virker i deres embede som ældster i kirken eller som de halvfjerds eller som højpræster, virker for Herren, det er som om Herren gennem dem lægger sine hænder på de menneskers hoveder, for hvem hans tjenere arbejder. Jeg har ofte tænkt på, at en af grundene, til at vi ikke ærer præstedømmet, er den at vi ikke forstår, at Herren arbejder gennem os ved hjælp af sit hellige præstedømme. Jeg ville ønske, at vi alle kunne blive helt klar over dette og også oplære vore unge mennesker til, hvad det betyder at bære præstedømmet og at ære det.

Her i aften, brødre, har vi talt om mange forskellige emner. Vi henvender os til jer, en af de største forsamlinger af præstedømmets medlemmer, der nogensinde har været samlet på et sted, så vidt vi ved. Sikke en magt! Ved denne konferences møder er I blevet bedt om at rette jeres opmærksomhed mod nogle af de farligste tendenser i det offentlige liv — sexundervisning, pornografi og det såkaldte frisind — som stadig bliver mere udbredt i verden. Brødre i præstedømmet, hele denne store hær, hvis I ville række jeres hænder ud med al den magt og myndighed, I har som repræsentanter for vor himmelske Fader, og virkelig ære jeres præstedømme, så ville I tilsammen kunne skabe en sådan indflydelse og magt, at disse ting, når I brugte jeres indflydelse i de forskellige dele af samfundet, slet ikke kunne forekomme, uden at der blev gjort stærk modstand fra den

levende Guds præstedømmes side. Vi bør føle os kaldede til en ny tjenestegerning og til at bære nye ansvar, så vi ikke står uvirksomme og lader disse ting ske uden at gøre noget ved det. Vor ungdom er i fare. Lad ikke de bånd, der knytter jeres familie sammen, slappes, brødre. Som vi alle har forsøgt at sige til jer, og som jeg har sagt flere gange, og som endda nogle har citeret ved denne konference, så er det så sandt, som det er sagt, at det største værk I brødre nogensinde vil komme til at udføre for Herren, vil blive som fædre indenfor jeres hjems fire vægge. Forsøm ikke jeres hustruer, brødre. Tag jer tid til at holde familiehjemmeaftener. Saml jeres børn omkring jer og pas godt på dem. Aldrig har der været en tid, hvor vi i så høj grad behøvede styrke og solidaritet i hjemmet. Hvis vi gør dette, vil denne kirke vokse hurtigt i styrke og indflydelse over hele verden. Vi vil ikke længere være til spot og spe. Vi må stå fast og kæmpe for de ting, som er ærefulde, retfærdige, rene, dydige og sande. Brødre i præstedømmet, vi elsker jer og vi er rede. Hvis I vil bede for os, vil vi forsøge at leve op til jeres forventninger, idet vi beder Gud om at hjælpe os hermed. Vi kender det uendeligt store ansvar, vi bærer, men med mindre vi kan regne med jeres tillid og jeres loyalitet og stole på at I overholder Guds befalinger 100 %, kan vi ikke leve op til det.

„Hvis kirken har noget at meddele jer, så vil det komme direkte fra den, og ikke gennem andre menneskers skriverier." **Præsident Anthony W. Ivins**

„Aldrig har der været en tid, hvor vi i så høj grad behøvede styrke og solidaritet i hjemmet."

Ved indledningsmødet til denne konference citerede jeg et vidunterligt brev, som jeg har modtaget fra en studenterleder, som var meget bekymret over, hvad der går for sig både på universitetets område og ude i samfundet. Han skrev bl. a.: „Jeg kan forsikre dig for, at hver eneste sidste dages hellig på dette universitet, som holder Guds befalinger 100%, står bag jer og opretholder jer." Brødre jeg ved, at det er således overalt i kirken. Hver eneste sidste dages hellig, som holder budene, følger kirkens ledelse. På samme måde kan man roligt gå ud fra, at de mennesker, som ikke er villige til at følge kirkens ledere, er de samme, som ikke overholder Guds bud 100%.

Dette er en udfordring til at gøre jer klar til kamp. Hvordan I skal kæmpe? I skal holde Guds bud, sådan så vi kan være værdige til de velsignelser, som vi har så hårdt brug for i disse usikre tider, i denne „skøre, forvirrede verden", som mange kalder den. Jeg har i høj grad indtryk af, at det i hvert fald er, hvad vore unge føler, at den er. I arbejdet med vore unge mennesker er vort håb, at vi ved at give præstedømmet større ansvar i ungdomsorganisationerne kan styrke dem og nå ud til disse unge mænd og kvinder, som i så høj grad behøver præstedømmet i dets rådgivende funktion, for ved at gøre dette, er vi sikre på, at vi har gjort vort til at føre en ny retfærdig generation frem, som kan bære ansvaret gennem de tider, som ligger forude.

Jeg bærer jer mit dybt oprigtige vidnesbyrd, mine elskede brødre, om at disse ting, som i aften er blevet omtalt, er udtalt på grund af Herrens guddommelige inspiration, og vi overlader disse ting til jer, så I kan overveje dem, bede angående dem, så I undlader at dømme og ikke løfter jeres stemmer til kritik.

Jeg bærer således mit vidnesbyrd for jer og giver jer min velsignelse her i aften. Jeg nedbeder Guds velsignelser over jer, I, kirkens præstedømme, Zions og Guds riges styrke. Jeg beder om dette og velsigner jer i Jesu Kristi navn. Amen.

(Forts. fra side 506)

lyder måske meget godt den første gang eller to, man hører dem, men de vil snart miste interessen for de mennesker, der har en bare nogenlunde god smag. Hvis en salmedigters ord skal bestå, må de, når vi læser dem, ligesom sætte deres mærke i vor sjæl og genspejle deres høje idealer i vort liv.

Vore digtere og salmeskribenter bør tage sig til opgave at skildre mormonismens ideer, så vi kan synge deres ord for os selv og for hele verden. Sådanne salmer bør udtrykke dyb overbevisning om en guddommelig mission.

Formålet med salmerne er, at de skal være som bønner til vor himmelske Fader, som vi sammen med andre trofaste mennesker sender op til ham gennem musikken; et andet formål er at forskønne vore tanker og følelser for evangeliet; at opfordre os til at elske, værdsætte, følge og forstå evangeliets principper; at forene og samle menigheden i tro, såvel som i trofasthed og broderlig kærlighed. Melodierne, som skrives til disse tekster, må opfylde Esajas' profeti, han, som sagde, at Himmelens Gud skal trøste sit folk, og der skal findes fryd og lovsang og strengespil.

Lad os inspirere alle blandt vort folk, både de svage og de stærke, de fattige og de rige, de gamle og de unge med den herlighed, skønhed, myndighed, guddommelighed og hellighed, der findes i vore skrifter, ved at udtrykke dette i vore lovsange.

Gud, du ved, vi elsker kirken . . .

Bror Schreiner har været organist i Tabernaklet siden 1924

Præstedømmets ansvar medfører, at man skal efterleve evangeliets principper fuldtud

Præstedømmets ansvar

Jeg tænker så tit på„ om vi virkelig gør os klart, hvad præstedømmet betyder. Præsident Romney, som er Herren så nær, har givet os en del instruktioner, som vil hjælpe os til at værdsætte præstedømmet, hvis vi følger dem. Vi vil så kunne nyde de velsignelser, der bliver givet til dem, der ærer deres præstedømme. Når jeg i min tale i aften siger, at vi bør ære vort præstedømme, så vil jeg gerne for at være i overensstemmelse med præsident Romney sige, at vi bør ære præstedømmet i det embede, som vi er i besiddelse af, for det er det, vi bør gøre, brødre. Det er dette tunge ansvar, der bliver lagt på vore skuldre, når vi modtager Guds præstedømme.

Hver gang jeg tænker på præstedømmet, tænker jeg på, hvor stor en ære, det er, at vi kan tale og handle i Guds navn og det ansvar, som det pålægger os. Ofte siger jeg: „Hvad har vi i sinde at gøre ved det? Vil vi omsider indse, hvem vi er, hvad vi er og hvilket ansvar, der er vort?"

Til jer unge mænd vil jeg gerne sige: Mor jer endelig; spil basketball, spil fodbold; spil tennis; ja, spil, hvad I har lyst til, og gør i det hele taget„ hvad I har lyst til, så længe det, som I gør, er rigtigt, men ær jeres præstedømme, ligemeget hvor I befinder jer, for at I kan være et eksempel for verden.

Jeg vil gerne sige nogle få ord, om hvordan vi, der bærer præstedømmet, bør leve, men allerførst vil jeg

PEÆSIDENT N. ELDON TANNER,
1. rådgiver i Det første Præsidentskab

gerne sige et par ord om familien. Faderen må altid gøre sig klart, at familien er det vigtigste i hans liv. Han bør aldrig nogensinde forsømme sin familie. Når han arbejder for sin familie, må han huske på, at hvis han ønsker at nyde godt af at have sin familie nu og sidenhen i evigheden, så er det tvingende nødvendigt, at de lever i overensstemmelse med evangeliets lære, og ligeledes må han huske, at ingen succes kan opveje fiasko i hjemmet. Husk også på, at det er i hjemmet, man lærer mest af alt, og at det er der, at vore børns liv formes.

Hvis faderen elsker Gud, sin hustru og sin familie og ærer sit præstedømme, så vil han ikke have noget at være bekymret over. Hvis hele præstedømmet overalt i verden ville gøre dette, hvilken stor indflydelse vi så ville have. Nogle vil måske sige: „Men hvad så med pigerne, mødrene, kvinderne?" Det samme gælder dem, men jeg taler her om præstedømmet, og hvordan de, der bærer det, bør opføre sig.

Hold sabbaten hellig. Overhold strengt visdomsordet. Bed altid, og vær ærlig overfor hinanden og overfor jeres medmennesker. Studer evangeliet. Tænk på, hvad der forventes af os, hvorfor vi befinder os her, samt at vi virkelig er Guds åndelige børn, og at vi må holde os moralsk rene. Og det er een ting, som vi fædre bør lære vore drenge at gøre.

Når jeg nu taler om familier og fædre, så vil jeg gerne give jer et eksempel ved at oplæse, hvad søster McKay har sagt om præsident David O. McKay: „Jeg er meget stolt af min mand. Han er lige så vidunderlig, lige så høflig og opmærksom, lige så venlig og god indenfor hjemmets rammer„ som han er et hvilket som helst andet sted, og jeg er meget stolt af ham. Og hvad mere er, jeg er dybt taknemmelig for ham. Jeg kan ikke se nogen fejl hos ham. Jeg beder om, at vore brødre vil prøve at følge hans eksempel på enhver mulig måde."

Jeg kan heller ikke give jer noget bedre råd end dette, brødre.

Jeg vil gerne fremkomme med et eksempel på god undervisning. Jeg husker, at en ung mand engang fortalte mig om sine forældre, og om

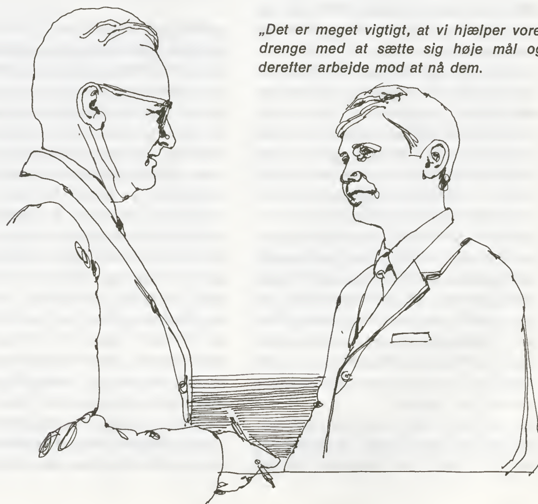
hvordan de lærte ham betydningen af at tage til templet og af, at han forberedte sig til at blive værdig til at komme i Herrens hus ved regelmæssigt at besøge templet. Når de forberedte sig til at tage til templet, plejede de gerne at tale sammen om det, hvilken oplevelse det ville blive, hvilket privilegium det var, at kunne komme regelmæssigt i templet. Når de så vendte hjem fra templet, talte de også om det, om hvor vidunderligt det havde været at se det unge par blive viet i templet, når man tænker på, at de så kunne blive forældre til Guds åndelige børn, og hvor dejligt det havde været at være i templet. Denne unge mand kunne knap vente til det blev hans tur til at komme ind i templet og modtage sine egne endowments, og han vidste, hvor vigtigt det var, at han forberedte sig, at han holdt sig ren, så han kunne være sikker på, at Herren ville modtage ham.

Personligt vil jeg gerne have lov til at udtrykke, hvor stor pris, jeg sætter på min far. Far lærte os at bede. Det virkede, som om han talte direkte til Herren, når vi knælede sammen i familiebøn. Han lærte os også at bede alene, i løndom. Han var ærlig og hæderlig i alt, hvad han foretog sig. Jeg ville ønske, at jeg havde tid til at fortælle jer om alle de ting, der beviste for mig, hvor ærlig og ligefrem han var i alle forhold overfor andre mennesker. Han ærede sit præstedømme, og han forventede af os, at vi gjorde ligeså. Han udviste altid stor kærlighed til vores mor.

Det skete ofte, at han tog med os ud at fiske eller på jagt, selv om vi havde travlt på gården. Jeg er sikker på, at det var svært for ham at få tid til at tage afsted, men han tog alltid med os. Han tog aldrig afsted om søndagen, det kunne ikke falde ham ind. Vi gik altid regelmæssigt til vore møder sammen med ham. Jeg kan huske, at en af mine venner engang sagde: „Jeg ville ønske, at jeg havde sådan en far, som du har. Det er vel nok dejligt at være sammen med ham.“ Og jeg kan fortælle jer, at vi drenge — vi var fire i alt — hellere ville være sammen med vores far end med nogen anden, for han var en god far. Fædre, det er vigtigt, at I er sammen med jeres drenge, så de kan se, hvordan I er, og I kan se, hvordan de er.

Jeg husker, min fars fortrolighed. Vi arbejdede sammen på gården, som jeg før omtalte, og om aftenen eller tidligt om morgenen plejede han gerne at kalde på mig, så vi sammen kunne tale om det arbejde, der skulle udføres den dag, og han spurgte mig altid, hvad jeg syntes.

„Det er meget vigtigt, at vi hjælper vore drenge med at sætte sig høje mål og derefter arbejde mod at nå dem.

Skulle vi gøre sådan eller skulle vi gøre sådan? På den måde følte jeg, at jeg havde del i det, der foregik. Nu senere kan jeg godt indse, at han stort set måtte have gjort sig klart, hvad han ønskede, at der skulle gøres, men han viste, at han stolede på mig og satte pris på min mening. Og fordi jeg følte, at jeg havde del i det hele, arbejdede jeg så hårdt, som jeg på nogen mulig måde kunne, og jeg elskede min far for det.

Og så en dag husker jeg, at han sagde til mig: „Ved du hvad, min søn, jeg vil hellere have dig til at arbejde for mig end nogen arbejdsmand, jeg har i mit brød. Jeg stoler fuldt ud på dig, og jeg skal love for, at du når noget på en dag." Sådan en tillidserklæring og en sådan ros gjorde mig mere end nogensinde besluttet på at udføre det, han bad mig om at gøre, godt.

Det er meget vigtigt, at vi hjælper vore drenge med at sætte høje mål og derefter arbejde mod at nå dem. Vi må forstå, at Satan eksisterer, at han virkelig er til, som det to gange er blevet sagt til os her i aften, og at han er fast besluttet på at ødelægge os og tage modet fra os, at friste os og lede os på vildspor.

Jeg vil gerne her have lov til at fortælle om en smuk oplevelse, som berører mig dybt. Jeg håber ikke, at biskop Featherstone har noget imod, at jeg nævner ham her i min tale. Begivenheden indtraf lige efter, at han og hans familie var flyttet hertil fra deres dejlige hjem, hvor de havde så mange venner og var så populære. Biskop Featherstone var kommet hjem fra sit arbejde og havde skiftet til fritidstøj, og så sagde hans lille søn, Joe, til ham: „Far, jeg vil gerne bede dig om at give mig en velsignelse, sådan at jeg kan tilpasse mig og føle mig hjemme her og være glad."

Hans far gik ovenpå og skiftede tøj igen. Da han atter kom nedenunder, sagde hans hustru: „Du skal da vel ikke ud i aften?" Han svarede: „Jeg skal give en velsignelse." Så tilføjede han: „Joe har bedt mig om en velsignelse, og jeg vil derfor være korrekt påklædt, så jeg kan ære præstedømmet og vise Joe, hvor vigtigt alt, hvad der har med præstedømmet at gøre, er for mig, og jeg ønsker, at han skal kunne nyde velsignelserne gennem sin tro på mig og på præstedømmet."

Brødre, det er denne indstilling, vi bør have. I kan vel sagtens regne ud, hvad der skete, da han sagde disse ting til sin hustru. Hun kunne ikke lade være med at græde, da hun forstod, at hun havde en mand, hendes søns far, som ønskede at være et eksempel, og som interesserede sig så meget for ham, at han virkelig ville repræsentere Herren gennem det præstedømme, som han har.

Jeg vil gerne have lov til at sige et par ord til biskopperne og til de andre embedsmænd i de forskellige wards og stave, deriblandt også stavspræsidenterne og missionspræsidenterne. Vi bærer et tungt ansvar; især biskoppen, der sammen med sine rådgivere, har ansvaret for Det aronske Præstedømme. Der er blevet sagt en del herom i aften, men også jeg vil gerne sige et par ord. I bør kende hver eneste ung ved fornavn. Vis ham interesse; hold jer nær til ham. Og når I har lært hans fornavn, så brug det. I husker, at da Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for Joseph, og denne stillede sit spørgsmål, så vendte Gud sig mod ham og sagde: „Joseph, denne er min elskede Søn." (Se Joseph Smith 2:17). Det er rart for en ung mand at blive kaldt ved navn.

Lad os altid huske på, at vi skal minde vore drenge om, at de, når de udfører deres arbejde som medlemmer af præstedømmet, så repræsenterer Herren. De har lov til at more sig alle andre steder og nyde tilværelsen, men når de udfører deres pligter som medlemmer af præstedømmet, så må de gøre sig klart, at de repræsenterer Herren. De må være ydmyge og respektable, og påklædte så de er rede til at repræsentere Herren på rette måde.

Og I biskopper bør tænke på, at det er vigtigt, at vi hjælper de unge til at forstå og værdsætte, hvad præstedømmet betyder. Da jeg var biskop havde jeg seks drenge i mit ward, som var gamle nok til at blive ordi-

„Når vore drenge udfører deres pligter, som medlemmer af præstedømmet, må de tænke på, at de repræsenterer Herren. De må være ydmyge og respektable og påklædt, så de er rede til at repræsentere Herren på rette måde."

nerede til ældster. Jeg kunne kun indstille de fem, fordi den sidste af dem ikke var parat. Vi havde talt om det adskillige gange, og han havde sagt til mig: „Jeg er ikke værdig." Han var meget ked af det, men han regnede ikke med, at jeg ville anbefale ham overfor stavspræsidenten. Hans onkel opsøgte mig og sagde: „Det er da ikke din mening, at hindre drengen i at gå fremad, når alle hans venner bliver forfremmet i præstedømmet?" Han bønfaldt mig om at lade ham blive ordineret. „Du driver ham jo bare ud af kirken, hvis du ikke gør det," sagde han.

Jeg forklarede ham følgende: „Præstedømmet er det mest betydningsfulde, vi nogensinde kommer til at give denne dreng. Vi forærer ham ikke præstedømmet på en sølvtallerken. Drengen og jeg forstår hinanden udmærket, og han er ikke parat til at blive ordineret til ældste." Han blev ikke anbefalet.

Nogle få år senere, da jeg overværede en generalkonference her på tempelpladsen, kom en ung mand hen til mig og sagde: „Præsident Tanner, du kan nok ikke huske mig. Jeg er den unge mand, som du ikke ville anbefale til at blive ordineret til ældste." Idet han rakte mig sin hånd, sagde han: „Jeg vil gerne takke dig for, hvad du gjorde dengang. Jeg er nu selv biskop i Californien. Hvis du havde anbefalet mig, da jeg ikke var værdig dertil, så tror jeg ikke, at jeg ville have forstået, hvad præstedømmet er, og hvad der forventes af en, når man bærer det, og så ville jeg sikkert ikke stå her som biskop i dag."

Biskopper, disse unge mænd venter ikke, at få noget for ingenting. De værdsætter heller ikke noget, som de ikke på den ene eller den anden måde har måttet arbejde for. De må gøre sig klart„ hvad præstedømmet betyder, og være forberedt på at gøre sig værdige til det, før de bliver forfremmet.

Overbevis jer gennem et grundigt interview om, at medlemmerne virkelig er værdige til en tempelanbefaling, til at blive forfremmet i præstedømmet, til at blive sendt på mission eller en hvilken som helst anden ting, som I har planer om for dem, og vær sikker på, at de nu også er parate. Det er en bjørnetjeneste at anbefale en person til noget, når han i virkeligheden ikke er parat til det — faktisk, får han kun sorg deraf, og det bør med andre ord aldrig forekomme. Hjælp dem til fuldt ud at forstå, hvad det betyder og hvor vigtigt det er at være parat og værdig. I bør opmuntre dem til at arbejde, lad dem forstå, at I elsker dem, og gør alt, hvad I kan, for at hjælpe dem.

Jeg vil gerne sige til jer biskopper, at I som far for jeres ward har fornøjelsen af at lede alle ting i wardet og at hjælpe disse unge mænd, som bliver morgendagens leder for wardet og staven — ja, som en dag måske vil sidde på denne forhøjning — nogle af dem vil bestemt komme til at sidde her. Hjælp dem til at berede sig og til at forstå, at de, som medlemmer af præstedømmet, kan komme til at sidde i ansvarsfulde stillinger. Og lad mig her i aften sige dette: Det er ikke muligt at alle medlemmer af præstedømmet, kan blive valgt til ledende stillinger, men at være medlem af Guds præstedømme er i sig selv et stort privilegium og en stor velsignelse, og kun dette præstedømme kan berede os til frelse og ophøjelse, hvis vi er parate til at tjene Herren i den stilling, vi bliver kaldet til; Guds præstedømme er noget, som verden ikke er i besiddelse af.

I biskopper har yderligere et ansvar. I er dommere i Israel, og I bør altid dømme og i det hele taget behandle overtrædere med kærlighed og tillid og med et ønske i jeres hjerte om at hjælpe dem, og udføre jeres pligt overfor dem. Stavs- og missionspræsidenter har et lignende ansvar. Det er vigtigt, at I, når I ved, at der sker overtrædelser, er venlige nok til at vise interesse for overtræderen og får ham til at omvende sig, kun dette er sand venlighed. Når noget ser ud, som om det er galt, så er det jeres pligt at undersøge det og behandle de overtrædelser, der er tale om, alt efter, hvor alvorlig sagen er, ved at handle ufortøvent er det muligt at forhindre, at der sker yderligere overtrædelser.

Studér skrifterne og håndbogen og gør, hvad der står i dem. Biskopper og stavspræsidenter bør ikke tøve med at udføre deres pligter. En, der siger, at han aldrig har bebrejdet nogen noget, udelukket nogen af fællesskabet eller udelukket nogen af kirken, samt at han heller ikke har i sinde at gøre det, har en fuldstændig forkert indstilling, og han risikerer selv at skulle stå til ansvar herfor

Herren har sagt: „Hvert medlem af Kristi kirke, som overtræder eller begår synd, skal behandles som skriften bestemmer." (L & P. 20:80).

Præsident Taylor har sagt følgende: „Yderligere er det kommet mig for øre, at der er nogle biskopper, der har forsøgt at dække over nogle menneskers overtrædelser; men jeg siger dem i Guds navn, at de selv vil komme til at stå til ansvar for disse overtrædelser og modtage dommen herfor; og jeg siger jer, at hvem som helst, der har noget med overtrædelser at gøre, vil komme til at påtage sig skylden for denne overtrædelse, og hvis nogen af jer ønsker at have del i menneskenes synder eller at støtte dem på nogen måde, vil selv komme til at bære skylden herfor. Hører I, I biskopper og præsidenter? Gud vil kræve det af jeres hænder. I har ingen ret til at pille ved retfærdighedens principper, ej heller har I ret til at dække over menneskenes skændsel og dårskab." *(Conference Report,* april 1880, side 78).

De sager, der skal behandles af kirken, er blandt andet utugt, ægteskabsbrud, homosexualitet, abort eller andre brud på moralloven, men det behøver ikke at indskrænke sig hertil. Også umådeholdenhed bør behandles; samt enhver kriminel gerning, der involverer moralsk fordærvelse, som for eksempel indbrud, uærlighed, tyveri eller mord; også frafald og åbenlys ulydighed mod kirkens regler og love; grusomhed overfor ægtefælle eller børn; forsvar for eller praktisering af flerkoneri, eller nogen anden form for ukristen opførsel, der bryder kirkens lov og orden.

De, som har gjort sig skyldige i overtrædelser, bliver ikke glade igen, før de har tilstået deres synder og omvendt sig. Erfaringen har vist, at alle overtrædere, der bliver behandlet, som de bør behandles, altså med kærlighed og ønsket om at hjælpe, men alligevel med den rette strenghed, også er i stand til at starte forfra med en ren samvittighed, hvorefter de kun kan gå fremad i deres udvikling. De vil takke jer, fordi I gik i rette med dem, og Herren vil velsigne både jer og overtræderen, der har omvendt sig.

Jeg vil gerne sige nogle få ord til drengene og de unge mænd, der bærer præstedømmet — især til de unge mænd. I har her i aften hørt, hvad der er jeres ansvar. Jeg ønsker at understrege for jer, hvor vigtigt det er for jer, at I holder jer moralsk rene. Forbered jer til de store velsignelser, der kun kommer gennem præstedømmet, som for eksempel tempelvelsignelser, missionærgerningen og udførelsen af de ting, der har forbindelse med jeres kaldelse. Ingen mand, hvad enten han er ung eller gammel, kan, som medlem af præstedømmet, ære det præstedømme, hvis han ikke også ærer og respekterer kvinderne. Enhver ung mand bør være parat til at forsvare en kvindes dyd med sit liv, om det skulle blive nødvendigt, og han bør aldrig gøre sig skyldig i at begære en kvinde eller gøre noget, der tilsmudser hende eller udsætter hende for den risiko at miste sin dyd. Enhver ung kvinde har simpelthen krav på at føle sig tryg i selskab med en ung mand, der bærer præstedømmet, idet hun så kan vide, at han respekterer hende og vil beskytte hende på enhver måde.

Vi ved alle, hvordan det står til med verdens moral. Skønt vi befinder os i verden, så må vi ikke være af verden. Enten de mennesker, som I nu omgås, er medlemmer af kirken eller ej, og enten de er overtrædere eller ej, så vil de forvente, at I, som medlemmer af præstedømmet, også ærer det. De vil respektere jer, hvis I gør det. Hvis I ikke gør det, vil de ikke længere have tiltro til jer og miste respekten for både jer og kirken.

Hvis vi bare hver dag vil leve, så vi kan se biskoppen, grenspræsidenten, stavspræsidenten, kirkens præsident eller Herren lige i øjnene og sige: „Jeg gør mit bedste for at ære mit præstedømme," så kan vi føle os sikre. Ingen ung mand, der har gjort sig skyldig i alvorlig overtrædelse, bør bede om en tempelanbefaling eller forvente at blive kaldet på mission eller ønske at blive forfremmet i præstedømmet, før han har omvendt sig og er værdig til en sådan kaldelse. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen større skuffelse eller sorg kan overgå nogen, end at have en slægtning på mission, der ikke er værdig, ikke vier sit liv til sin gerning eller gør sig skyldig i overtrædelser, og som derfor bliver sendt hjem, uhæderligt afløst og bliver udelukket af fællesskabet eller af kirken. Dette er en umådelig stor skuffelse for hans kammerat, og det får også en missionspræsidents hjerte til at bløde, når han må træffe forberedelser til at hjemsende en missionær, som har gjort sig skyldig i overtrædelse enten inden han kom, eller mens han har været i missionsmarken. Det gør både hans forældre og hans biskop og stavspræsident stor sorg, ja, alle dem, som han har arbejdet nært sammen med. Det er en forbrydelse overfor Herren, og får de alvorligste følger for missionærens liv.

Må Herren hjælpe os til at være os bevidst, hvem vi er, og til at leve derefter, idet vi er klare over, at vi besidder Guds præstedømme i Jesu Kristi Kirke og at vi er de eneste mennesker på jorden, som har myndighed til at tale i Guds navn. Her i aften er der i disse bygninger samlet repræsentanter for alle præstedømmeembeder i kirken, og denne kirkes fremgang og succes afhænger af den måde, hvorpå den enkelte ærer sit præstedømme. Jeg beder ydmygt om, at vi må vise os værdige. I Jesu Kristi navn. Amen. ○

Tre regler, man må følge for at ære sin kaldelse i præstedømmet

At ære sin kaldelse i præstedømmet

Mine elskede brødre i præstedømmet:

Jeg opfordrer hermed os allesammen, og hvis det stod i min magt, så ville jeg også inspirere os allesammen, til at ære vore kaldelser i præstedømmet.

Da vi tog imod ordinationen til præstedømmet, indgik vi en pagt med Herren om, at vi ville ære vore kaldelser. Samtidig lovede Herren os, at hvis vi opfylder vore forpligtelser, så vil vi blive „helliggjort ved Ånden til (vore) ... legemers fornyelse" og blive „Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte" og os skal alt gives hvad „Faderen har". (Se L. & P. 84:33-38).

Men straffen for at bryde pagten, efter at vi har indgået den, og for at „vende sig helt derfra" er, at vi ikke kan „få syndsforladelse, hverken i denne verden eller den tilkommende" (L. & P. 84:41).

Herren sagde endvidere til de brødre, der var samlet på det tidspunkt, da han åbenbarede pagten:

„Og nu giver jeg jer den befaling, at I skal vogte jer og give flittigt agt på det evige livs ord;

„Thi I skal leve af hvert ord, som udgår fra Guds mund." (L. & P. 84:43-44).

For at ære vore kaldelser i præstedømmet, er der mindst tre forskellige ting, der er nødvendige at sørge for:

For det første, at vi har et motiveret ønske om at ære det.

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY,
2. rådgiver i Det første Præsidentskab

For det andet, at vi studerer og tænker over det evige livs ord.

For det tredie, at vi beder.

Igen og igen lærer skrifterne, at menneskene modtager de ting fra Gud, som de ønsker.

Alma erklærede:

„... thi jeg ved, at han giver menneskene efter deres ønsker, det være sig død eller liv; ja, jeg ved, at han beskikker menneskene deres del efter deres vilje, den være til frelse eller fordærvelse." (Alma 29:4).

Også Jesus levede efter dette princip. Johannes skrev i sine pergament-optegnelser:

„... Herren sagde til mig: 'Min elskede Johannes, hvad ønsker du? ...

„Og jeg sagde til ham: 'Herre, giv mig magt over døden, så jeg kan leve og bringe sjæle til dig.'

„Og Herren sagde til mig: 'Sandelig, sandelig siger jeg dig, da du har begæret dette, skal du forblive til jeg kommer i min herlighed, og du skal profetere for nationer, slægter, tungemål og folk." (L. & P. 7:1-3).

Ved åbningen af denne sidste uddeling, sagde Herren til profetens far: „... Dersom I ... ønsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet." (L. & F. 4:3).

To måneder senere sagde han til Joseph Smith og Oliver Cowdery: ... hvad I begærer af mig, skal gives jer ... " (L. & P. 6:8).

Betydningen af vore ønsker, understreges i høj grad i det 18. afsnit af Lære og Pagter:

„Og se, der findes andre, som er kaldet til at forkynde mit evangelium, både for ikke-jøde og jøde.

„Ja, tolv, og de skal være mine discipie, og de skal påtage sig mit navn. Og disse tolv skal bestå af sådanne, som vil påtage sig mit navn af et oprigtigt hjerte.

„Og dersom de *nærer ønske* om at påtage sig mit navn af et oprigtigt hjerte, er de kaldet"

„Og se, nu pålægger jeg dig, Oliver Cowdery, og ligeledes dig, David Whitmer, at I udsøger de tolv, som har *den attrå,* hvorom jeg har talt.

„Og på *deres attrå* og gerninger skal I kende dem." (L. & P. 18:26-28, 37-38. Fremhævelser tilføjet).

Den attrå, som disse mænd skulle have, var ikke lysten til at blive kaldet til en stilling. Det var ønsket om at

påtage sig Kristi navn „af et oprigtigt hjerte".

Jeg husker engang, hvor jeg forsøgte at vække en modfalden missionær til nyt mod i missionsmarken. Til sidst spurgte jeg ham: „Er der slet ikke noget, som du ønsker?" „Jo, bror Romney," svarede han. „Jeg ønsker at blive apostel?"

Ingen bør søge at blive kaldet til et bestemt embede i kirken. En sådan stræben er ikke et retfærdigt ønske; det er et egoistisk ønske. Vi bør derimod have et frugtbart ønske om at ære vor kaldelser indenfor præstedømmet, hvad det så end måtte være. Vi bør vise, at det er dette, vi ønsker, ved at efterleve evangeliet og med flid udføre hvad som helst, vi bliver bedt om. En bestemt stilling indenfor kirken vil aldrig frelse nogen. Vor frelse afhænger af, hvor godt vi udfører de pligter, som vi er kaldet til at udføre. Profeten Joseph sagde:

„Ved et tilbageblik på de krav, der stilles til Guds tjenere ved forkyndelsen af evangeliet, finder vi, at der endog kun er få, der er kvallificeret til at være præster, og dersom en præst forstår sin pligt, sit kald og sit embede og prædiker ved den Helligånd, vil hans glæde være lige så stor, som om han var en af præsidentskabet, og hans tjeneste er nødvendig for legemet eller helheden, hvilket også er tilfældet med lærere og diakoner." *(Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* side 132).

En rigtig inderlig attrå er også mere

„Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre" — 2. Neph. 32:3

end bare et ønske. Det er ikke noget passivt; det er en overbevisning, som får en til at handle. En af de ting, som attråen får et medlem af præstedømmet til, er at studere og tænke over det evige livs ord.

Og eftersom vi ikke kan „leve af hvert ord, som udgår af Guds mund" (Matt. 4:4), hvis vi ikke kender disse ord, så er det af stor vigtighed, at vi studerer dem. Herren har givet os befaling herom.

Da jøderne protesterede overfor Jesus, fordi han sagde, at Gud var hans Fader, svarede han: „I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig." (Joh. 5:39).

I Herrens forord til Befalingernes Bog, erklærer han:

„Ransag disse befalinger, thi de er sande og troværdige, og de profetier og forjættelser, som de indeholder skal alle gå i opfyldelse." (L. & P. 1:37).

Vi har fået guddommelig befaling om at „forkynde mit evangeliums grundsætninger, som de findes i Bibelen og Mormons Bog" (L. & P. 42:12), men heller ikke dette kan vi gøre, hvis vi ikke er kendt med skrifterne.

Herren sagde følgende til profeten Joseph, Oliver Cowdery og John Witmer: „Se, jeg siger jer, at I skal anvende jeres tid til at granske skrifterne . . . " (L. & P. 26:1).

Til de hellige i Kirtland sagde han angående de instruktioner, som han havde givet dem: „Hør disse ord. Se, jeg er Jesus Kristus, verdens Frelser. Gem dette i jeres hjerter og lad evighedens alvor hvile over jeres sind." (L. & P. 43:34).

Når jeg læser i skrifterne, bliver jeg ofte udfordret til at tænke mig om, ordene: granske og overveje bruges ofte i Mormons Bog.

Moroni sluttede sine optegnelser således:

„Se, når I læser disse ting, om det er Guds visdom, at I skal læse dem, ønsker jeg at råde jer til at erindre, hvor barmhjertig Herren har været mod menneskenes børn fra Adams skabelse helt ned til den tid, da I modtager disse ting, og at I *overvejer* det i hjertet." (Moroni 10:3. Fremhævelse tilføjet).

Jesus sagde til nephitterne:

„Jeg mærker, at I er svage, og at I ikke kan forstå alle mine ord . . .

„Gå derfor til jeres hjem og *overvej* det, som jeg har sagt, og bed Faderen i mit navn, at I må kunne for-

stå . . . " (3. Neph. 17:2-3. Fremhævelse tilføjet).

At „overveje" tingene på denne måde er for mig at se en slags bøn. Det har i hvert fald ved mange lejligheder været en måde at nærme sig Herren på. Nephi fortæller os følgende:

„Thi jeg ønskede at få kundskab om det, min fader havde set," skrev han, „Og da jeg troede, at Herren kunne tilkendegive det for mig, blev jeg, medens jeg sad og *overvejede* det i mit hjerte, bortført af Herrens ånd, ja, til et meget højt bjerg . . ." (1. Neph. 11:1. Fremhævelse tilføjet).

Så følger Nephis beskrivelse af det store syn, som blev givet ham ved Herrens Ånd, fordi han troede på sin fader, profetens ord, og fordi han så stærkt attråede at vide mere, at han overvejede disse og bad angående dem.

Præsident Joseph F. Smith fortæller os, at „den 3. oktober i året 1918 sad jeg i min stue og overvejede skrifterne . . ." Han fik på det tidspunkt særlig kundskab om Peters udtalelse om, at Kristus „drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring" (1. Peter 3:19), medens hans legeme var i graven.

„Medens jeg *overvejede* disse skrevne ting", fortsatte præsident Smith, „blev min forstands øjne åbnede, og Herrens Ånd hvilede over mig, og jeg så de dødes skarer, både store og små . . ." Han fortæller så om sit store syn om missionærarbejdet blandt de dødes ånder. *(Gospel Doctrine* (Deseret Book Co., 1939) side 472. Fremhævelse tilføjet).

Ønsket, granskningen og overvejelsen af „det evige livs ord" er, hvor vigtige disse tre ting end er, alligevel virkningsløse uden bønnen.

Bønnen er som en katalysator, hvormed vi åbner døren for Frelseren. „Se," siger han. „Jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig." (Joh. Åb. 3:20).

Lige fra begyndelsen har vi fået befaling om at bede. Herren befalede Adam og Eva at „tilbede Herren deres Gud", og senere sendte han en engel til dem, der sagde: „Derfor skal du gøre alt, hvad du gør, i Sønnens navn, og du skal omvende dig og påkalde Gud i Sønnens navn evindelig." (Moses 5:5, 8).

Jesus instruerede nephitterne:

„Se, sandelig siger jeg jer, at I må altid våge og bede, så I ikke falder i fristelse; thi Satan begærer jer, så han kan sigte jer som hvede.

„Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn.

„Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet." (3. Neph. 18:18-19, 21).

I denne uddeling, sagde Herren, endnu før kirken blev organiseret, til profeten:

„Bed altid, så du må vinde sejr, ja, så at du kan overvinde Satan og slippe ud af hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk." (L. & P. 10:5).

Han instruerede præsterne om at „besøge medlemmerne i hjemmene og formane dem til at bede lydeligt og i løndom . . . " (L. & P. 20:47, 51).

Til de af kirkens medlemmer, der drog op for at opbygge Jackson County i Missouri, sagde han: „. . . den, der ikke opsender bønner til Herren til rette tid, skal ihukommes for mit folks dommer." (L. & P. 68:33).

Og endelig sagde han: „ . . . Bed altid, at den onde ikke skal få magt over jer og flytte jer bort fra jeres plads." (L. & P. 93:49).

Til sidst vil jeg bede jer om at lytte til Nephis opfordring. Jeg håber dette bevæger jer ligeså dybt, som det bevæger mig. Han sagde: „ . . . se nu, mine elskede brødre . . .

„ . . . jeg (sagde) til jer: Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre.

„Og dersom I nu, efter at jeg har talt disse ord, ikke kan forstå dem, er det fordi I ikke beder og ikke banker på, og derfor føres I ikke ind i lyset, men må omkomme i mørket.

„Og nu, mine elskede brødre, jeg mærker, at I stadig grubler i hjertet, og det bedrøver mig, at jeg skal tale angående disse ting. Thi dersom I vil give agt på Ånden, som lærer mennesket at bede, da vil I vide, at I bør bede, thi den onde ånd lærer ikke mennesket at bede, men lærer, at det ikke skal bede.

„Men se, jeg siger jer, at I altid bør

„Bønnen er som en katalysator, hvormed vi åbner døren for Frelseren"

bede og ikke blive trætte, og at I ikke må udrette noget for Herren uden først at bede til Faderen i Kristi navn, at han vil hellige jeres gerning for jer, så at jeres gerning må blive til jeres sjæls frelse."

Jeg beder om, at Herren vil hjælpe hver eneste af os, der bærer det hellige præstedømme, til at føle en så kraftig motiverende attrå, at vi ved at søge og overveje det evige livs ord og at bede desangående, vil blive ledet til at ære vore kaldelser i præstedømmet, og at vi derved må gøre os fortjente til at modtage de velsignelser, som er lovet os i følge pagten, der følger præstedømmet. Her om beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

"Vi kan ikke binde Herrens hænder. Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith, før Kirken blev organiseret og præstedømmet gengivet til jorden. Under disse omstændigheder kunne Herren vise sig for en, der søgte efter lys, således som han gjorde det i tilfældet med Jospeh Smith.

"Nu, da præstedømmet er her, kan ingen se Gud, ja Faderens, ansigt uden evangeliets velsignelser og præstedømmets myndighed."

Joseph Fielding Smith

Fra missionens præsidentskab

Mine kære søskende!

Mrs. Rebecca Riter skrev i sin dagbog den 25. december 1847 følgende beskrivelse af den første jul i Den Store Saltsødal:

> „Vinteren var kold. Julen kom, og børnene var sultne. Jeg havde medbragt en lille tønde hvede, da vi rejste over sletterne, og havde gemt den under en stabel brænde. Det var min tanke at koge en håndfuld hvede til den lille, men så tænkte jeg på, at vi ville få brug for hveden til såning om foråret, så jeg lod være.“

I vort velfærdssamfund i dag er det svært at forstå, hvor meget en håndfuld hvede kan betyde for dem, som har meget få verdslige goder. For nogen tid siden var der i et seminar omkring 1000 af vore unge, som blev opfordret til at vise deres reaktion på bestemte ord, eller med andre ord fortælle hvad deres første tanker var, når ordet blev nævnt. Tidligt på året, før det tidspunkt hvor julereklamer og juleudstillinger endnu var fremme, blev ordet jul nævnt. 94 % af dem, som svarede, reagerede med ord, som f. eks. gaver, sne, rensdyr, julelys, juletræer, julemand. 2 % svarede med uvedkommende ord, medens kun 4 % af alle disse hyrder, eller Kristus, eller med andre ord, som omend lidt fjernt kunne forbindes med den virkelige historie om julen. Denne verdensomspændende dag, hvor vi skulle ære Kristus, er i mange tilfælde blevet udnyttet erhvervsmæssigt, således som mange andre sider af vort samfund. Og i mange tilfælde er ordet „Kristus“, for hvem denne højtid burde fejres, blevet fjernet fra dette tidspunkt.

Jeg vil gerne, sammen med søster Ipsen og vore børn og hele missionspræsidentskabet, ønske jer alle en rigtig glædelig jul, og vort inderligste ønske vil være, at I i jeres hjem, på denne tid af året, af jeres fulde hjerte læser den sande historie om Kristi fødsel højt, ikke blot en gang, men mange gange — den fortælling, som vi er fælles om at erindre på denne tid af året. Den kan læses i Lukas Evangeliet 2:1-19. Den fortælling om julen, som er nedskrevet i dette kapitel af Lukas, tager, vil jeg anslå, halvandet minut at læse. Det tager måske yderligere nogle minutter at tænke over den, og hvor sjældent er det alligevel ikke, at den finder vej til familiefestlighederne i juletiden! Julefortællingen burde ikke ende med det 19. vers, men burde være begyndelsen til tanker, som vil gøre julen til en bedre oplevelse i vort liv og hos vore omgivelser.

En velkendt præst i en af vore protestantiske kirker, Peter Marshall, talte engang om julen og udtalte følgende: „Lad os ikke *tilbringe* julen, lad os ikke nødvendigvis *højtideligholde* julen,

men lad os *bevare,* julen i vore hjerter og i vort liv." Dette skal være vor bøn i dag, for når vi bevarer julens ånd, bevarer vi Kristi Ånd, fordi julens ånd er Kristi Ånd.

Vi vil gerne komme frem med endnu en tanke, som kan give os nogen praktisk hjælp til at tage julens ånd med os hele året igennem. Robert Woodruff, en velkendt amerikansk taler, udviklede hvad han kaldte et „kapselkursus" i menneskelige indbyrdes forhold. Det er følgende:

> „De fem vigtigste ord i vort sprog er følgende: Jeg er stolt af dig. De fire vigtigste ord i sproget er følgende: Hvad er din mening? De tre vigtigste ord i sproget er: Ønsker du det? De to vigtigste ord er: Mange tak. Det mindst vigtige ord af alle er: ‚Jeg'."

Er det ikke julens ånd —virkelig at glemme sig selv og tænke på andre?

Må Herren velsigne os med julens ånd og med ønsket om bedre at tjene Hans børn.

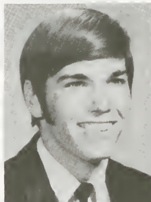
Jeres hengivne tjenere,
Præsident og søster Ipsen og familie
Missionspræsidentskabet

Følgende missionærer er ankommet til Den danske Mission

den 14. september 1973:

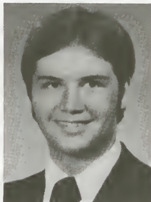
Elsa Wexham fra
Romford Essex, England.

Robert Craig Rasmussen
fra Montpelier, Idaho.

Rock Adair Davidson
fra Kearns, Utah.

David Lewis Rawlinson,
fra Provo.

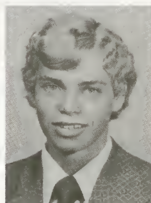
den 20. september 1973:

Mark A. Sorensen fra
Twin Falls, Idaho.

Alan Jay Bond
fra Ogden, Utah.

Don Steven Christensen
fra Bountiful, Utah.

Ronald Player Hatch
fra Salt Lake City, Utah.

Ordinationer
Vejle/Horsens:
2. september 1973
Bent Johannes Sørensen ordineret til ældste af broder Hans Sørensen.
Aarhus:
2. september 1973
Poul Werner Ørum ordineret til ældste af missionspræsident Grant R. Ipsen.
Nordre gren:
9. september 1973
Jakob Billeskov Jansen ordineret til diakon af broder Hans Billeskov Jansen.

Døde
Aarhus:
Den 18. februar 1973 døde søster **Ingeborg Kristine Søgaard,** 74 år gammel.
Den 18. juni 1973 døde broder **Christian Christiansen,** 63 år gammel.

Velsignelser
Kolding:
9. september 1973
Agnes Westergård og Bent Danielsen Jensens datter **Michelle Westergård Jensen** velsignet af sin fader.

Dåb
Fredericia:
11. august 1973
Jenny Andrea Frydbjørk Danielsen Larsen døbt af ældste J. Layne Sibrowsky, håndspålæggelse af ældste Charles S. Olson.
8. september 1973
Flemming Bornemann Madsen døbt af broder Gudmund B. Madsen, håndspålæggelse af samme.
Nordre gren:
25. august 1973
Niels Kristian Lykkegård Nielsen døbt af broder Fin Lykkegård Nielsen, håndspålæggelse af samme.
Kolding:
8. september 1973
Kenn Westergård Jensen døbt af broder Bent Danielsen Jensen, håndspålæggelse af samme.
Aarhus:
21. september 1973
Henning Hjort Rode Nielsen døbt af broder Orla Folmer Rode Nielsen, håndspålæggelse af samme.

Læserbrevs-succes

Br. Ebbe Rosenkilde i Horsens har med stort held kastet sig ud i læserbrevskampagnen. Det er snart en hel scrapbog fuld af indlæg, han har fået optaget. Især gælder det det københavnske landsdækkende blad „Weekendavisen", hvor Rosenkilde meget ofte får optaget særdeles vægtige og ofte lange indlæg Senest har han optaget diskussion med ærværdige professorer og videnskabsmænd om emnet evolution kontra Guds skaberværk. Tillykke, br. Rosenkilde!
Men han er ikke den eneste. Langtfra! Det er glædeligt at kunne konstatere, at så mange griber pennen, når samfundsforhold får os til at protestere — det er langt bedre at få det sat i avisen, end at lade det gå ud over konen (eller manden) eller børnene. Lad aviserne og læserne vide, at vi er mange, som ikke tænker og tror, som det autoriserede og bestemmende flertal.

JWS

„Det mundtlige historiske program"

Historisk stemmearkiv

Kirkens historiske afdeling har påbegyndt et interessant projekt, der går ud på at lade medlemmer rundt omkring i verden, som gennem deres medlemsskab og arbejde i kirken har særlige forudsætninger for at kunne berette om baggrunden for det, der afspejles i de officielle rapporter, fortælle dette i interviews, der optages på bånd.
Båndene udskrives på maskine, og dette manuskript opbevares derefter sammen med båndet og et fotografi af vedkommende i kirkens arkiv, tilgængeligt for historikere og andre, som måtte søge oplysning om kirkens historie i det pågældende land.
Tidligere missionær i Danmark, Richard Jensen, der nu arbejder på kirkens historiske afdeling, har i sommer afsluttet et tre ugers ophold i Danmark og Norge, hvor han har foretaget sådanne interviews.
I Danmark blev dennegang interviewet Ingeborg Jensen (Helsingør), Mary Kaiser (Københavns Nordre Gren), Jørgen Schmidt (Nordsjælland Gren), Solvej Als (København), Harry og Irma Petersen (Amager), Helle Johannessen (Københavns Nordre Gren), Verner Buur (Esbjerg), Marie Christensen (Århus), Børge og Leif Klitgaard (Ålborg), Katy Ilskov Nielsen (Esbjerg), ældste Flemming Bundgaard og præsident Ipsen.
Hermed er emnerne sikkert langtfra udtømt, og en anden gang vil andre navne blive overvejet.
Den historiske afdeling er endvidere i gang med indsamling af materiale, som kan belyse de tidlige mormoners tilværelse i Danmark. Det kan være breve, optegnelser eller dagbøger fra vore forældres eller bedsteforældres tid. Har DU noget sådant liggende, så vil det blive meget påskønnet, om du ville lade kirken låne det til eventuel affotografering. Gamle udgaver af kirkens salmebøger og andre bøger vil man også meget gerne høre om.
Alle henvendelser om dette samt tilsendelse af materiale kan ske til Historical Department, c/o Jørgen W. Schmidt, Æblehaven 10, 3540 Lynge.

JWS

DAVID O. McKAY

„Det er godt, at man, som arbejdende i kirken såvel som i erhvervet ransager sig selv for at se, om man har held med sig eller fejler.

„Det gælder for organisationer som for enkeltpersoner, at de enten går frem eller tilbage. Sjældent om nogensinde står de stille. At gå fremad er at adlyde livets lov. Hvis kirken eller en del af den ikke var i færd med at forbedres, kan man være helt sikker på, at den ville være ved at forringes. Intet ward, ingen stav eller gren i kirken kan i længere tid forblive stationær. Det må være en kilde til tilfredsstillelse for os alle at vide, at vi tilhører en kirke, der er på vej fremad."

JOSEPH FIELDING SMITH

„Hvis Joseph Smith var en bedrager, der med overlæg søgte at lede folk vild, så bør han afsløres; hans påstande bør gendrives og hans lærdomme vises at være falske, thi en bedragers lærdomme kan ikke bringes til i alle enkeltheder at stemme med den guddommelige sandhed. Hvis hans påstande og erklæringer byggede på svindel og bedrag, ville der vise sig mange fejl og selvmodsigelser, hvilket ville være let at påvise. Falske læreres lærdomme kan ikke stå sig, når de prøves med de godtagne målestandarder; Skrifterne."

